

Canh Miến Tiết Vịt

Contents

Canh Miến Tiết Vịt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	45
11. Chương 11	51

Canh Miến Tiết Vịt

Giới thiệu

Tên khác: Ấp huyết phần ti thangThể loại: Đam mỹ, hiện đại, linh dị thần quái, 1v1. Editor: Qiezi. Beta: Mông. Một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-mien-tiet-vit>

1. Chương 1

Edit: Qiezi

[1]

Nhớ năm đó Phàn Nhã vốn là một chú vịt con không u không sầu, tự do tự tại trong hồ Huyền Vũ.

Đất Nam Kinh chung linh dịc tú, địa linh nhân kiệt*, nhưng nơi này lại là điềm xui đối với cậu. Trên giang hồ lưu truyền một lời nguyên —— “Không có con vịt nào có thể sống sót rời khỏi Nam Kinh.”

(Chung linh dịc tú, địa linh nhân kiệt: vùng đất sản sinh người tài)

Từ lúc phá xác trứng ra đời, Phàn Nhã đã được dạy rằng con người là sinh vật đáng sợ nhất, lạnh lùng nhất,

tàn nhẫn nhất —— bọn họ thích ăn vịt, không chỉ lột da ăn thịt mà ngay cả tim gan phèo phổi cũng lấy nấu canh!

Từ nhỏ Phàn Nhã đã bị những câu chuyện khủng bố như vậy dọa sợ, mỗi ngày đều lo lắng phập phồng, cậu luôn sợ sơ sẩy một chút sẽ bị bắt đi hầm canh vịt. Cậu thầm hạ quyết tâm nhất định phải thoát khỏi vận mệnh này! Làm vịt không có tương lai, cậu muốn làm người!

[2]

Hồ Huyền Vũ nằm trong thành phố Kim Lăng, dưới núi Tử Kim, còn được đế vương chi khí tắm bổ, là nơi linh khí hội tụ.

Phàn Nhã đã bái một con ngỗng trắng ngàn năm có công lực thâm hậu làm sư phụ. Con ngỗng này tên là Bách Ngạc, là bá chủ một phương, yêu quái bình thường cũng không dám trêu chọc hắn.

Lần đầu tiên Phàn Nhã gặp Bách Ngạc là vào một mùa đông. Phàn Nhã đã sớm nghe nói đến uy danh hiển hách của Bách Ngạc, lúc đi bái sư thấp thỏm không yên.

Mùa đông năm ấy cực kỳ lạnh, nhưng Phàn Nhã vẫn kiên cường ăn mặc chỉnh tề, duy trì tư thái đoan trang tao nhã đi thăm viếng Bách Ngạc.

Cậu rung chuông trước cửa động phủ Bách Ngạc, chỉnh sửa một thân lông tơ, đứng đoan chính chờ Bách Ngạc mở cửa. Chờ tới chờ lui nhưng không chờ được người, Phàn Nhã hồi hộp tim đập thình thịch, có nên rung một lần nữa không?

Đúng lúc này cửa mở ra, một trận cuồng phong quét qua, một giọng nói âm cao khàn khàn: “Ai đó!”

Phàn Nhã sợ tới mức lão đảo, lớp băng mỏng dưới chân trơn trượt, cậu nhào thẳng vào động phủ Bách Ngạc.

Cậu bối rối đứng lên, vội vuốt lông lộn xộn trên đầu, không dám ngược mắt lên, khẩn trương đến lắp bắp: “Phàn, Phàn Nhã đến bái sư!”

Dường như lúc này Bách Ngạc mới phát hiện bên chân có một con vật nhỏ, vội vàng ôm lên: “Ai u, cục cưng của ta! Sao lại tới đây?”

Lúc này Phàn Nhã mới ngẩng đầu, nhìn thấy một chú ngỗng trắng cao lớn, cậu cố gắng ưỡn ngực nhìn hắn.

Phàn Nhã ngồi trong cánh Bách Ngạc, lông chim hỗn độn. Cậu nhìn chăm chăm Bách Ngạc, thầm nghĩ nhìn Bách Ngạc cũng không hung ác như trong truyền thuyết.

Bách Ngạc hỏi: “Nhóc muốn theo ta? Vì sao?”

“Tôi, tôi muốn tu hành người!”

“Vậy được, lần lộn với ta, ta nhất định sẽ cho nhóc hiểu rõ.”

Phàn Nhã sững sốt nửa ngày mới hiểu được Bách Ngạc đáp ứng cậu. Cậu mừng như điên, vội vàng trả lời: “Cám ơn sư phụ!”

“Không cần cảm ơn.” Bách Ngạc lúc lắc cánh: “Coi như ta đưa nhóc đi chơi thôi.”

“Đúng rồi.” Phàn Nhã hỏi: “Nghe giọng thì sư phụ không phải ngỗng bản địa?”

“Đúng vậy.” Bách Ngạc đáp: “Mấy năm trước có một con chim nhận Đông Bắc tới chỗ ta ở một thời gian, sau này liền có người hỏi ta như thế. Chắc, khẩu âm của ta không giống bản địa?”

“..... Giống.”

[3]

Bách Ngạc dạy đồ đệ, hai ngày tu luyện, ba ngày tắm nắng. Phàn Nhã làm đồ đệ duy nhất của hắn, giận mà không dám nói gì.

Thứ Phàn Nhã muốn học nhất chính là biến thành người, nhưng cậu báỉ sư đã nhiều năm, tới tận bây giờ vẫn chưa thấy qua Bách Ngạc hóa hình. Cậu hỏi: “Sư phụ, người có thể làm mẫu cho con không?”

“Biến thành người làm gì? Như hiện tại không phải rất tốt sao?” Bách Ngạc nói: “Không hứng thú, con ra ngoài hỏi thử xem, ta ở hình dáng ngỗng có đứa nào dám trêu chọc ta không?”

“Nhưng con là vịt, con không đánh lại người ta, người ta sẽ ức hiếp con...” Phàn Nhã uất ức.

“Ai u, cục cưng, không sao không sao.” Bách Ngạc xoa xoa đầu cậu: “Con ra ngoài nói con là đồ đệ của ta, không ai dám ức hiếp con.”

Rốt cuộc Phàn Nhã cũng hiểu vì sao Bách Ngạc có danh tiếng mà lại không có ai đến xin đầu quân. Cậu cũng nhận thấy rõ tìm sư phụ không chỉ xem đối phương là lão đại mà còn phải hiểu rõ phương hướng nghiên cứu học thuật và hứng thú của đối phương có phù hợp với mình không, cùng phương pháp dạy dỗ của lão đại có phù hợp với mình không.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, cậu chỉ có thể nhịn, dù sao cũng đánh không lại.

Thôi cứ sống cho qua ngày, vẫn có thể bỏ đi mà.

À không, vẫn có thể đổi sư môn mà.

[4]

Dựa theo tư chất và tốc độ của Phàn Nhã, ít nhất cũng phải tu luyện thêm một hai trăm năm nữa. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, trước khi ra ngoài, Bách Ngạc xách Phàn Nhã lên, nói với cậu: “Bảo bối à, vì sư phải ra ngoài du lịch một phen, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, không thể chăm sóc con được nữa.”

“A?” Phàn Nhã mờ mịt: “Vậy con phải làm sao?”

“Con thích làm gì thì làm đi.” Bách Ngạc đảo mắt: “Sư phụ đi đây, bảo bối ngoan, đừng nhớ sư phụ.”

Trong một đêm, Phàn Nhã trở thành một đứa trẻ không sư phụ, yếu ớt, đáng thương, lại không có ai giúp đỡ. Lúc này cậu đã có thể hóa hình, nhưng cậu chưa từng ra ngoài rèn luyện. Phàn Nhã nghĩ thầm, dù sao cậu cũng đã hóa hình không có gì nguy hiểm, ra ngoài đi dạo một chút thì có làm sao?

Vì vậy cậu ôn lại một lần bài giảng của sư phụ về xã hội loài người, mang theo một bọc hành lý nhỏ đi ra từ cửa sau động phủ.

Cửa sau động phủ là một cửa truyền tống, để tiện đi lại nên Bách Ngạc truyền tống thẳng đến trạm xe lửa. Phàn Nhã đột nhiên chen chúc trong dòng người, nhìn xung quanh một rừng người, cậu không khỏi run sợ.

Khó khăn lắm Phàn Nhã mới thoát khỏi đám đông, quyết định hay là ăn cái gì trước đã. Cậu lấy từ trong bọc... Bọc của cậu đâu?

Bọc của cậu đâu? Cái bọc có không gian cực lớn của cậu đâu? Cái bọc chứa chi phí một năm ăn mặc của cậu đâu? Cái bọc chứa gần hết đồ trong động phủ đâu?

Phàn Nhã quay lại nhìn đoàn người, mọi người đi lại vội vã, cúi đầu chơi di động, sao có thể thấy bọc của cậu?

Đậu má.

Cửa truyền tống chỉ có thể ra không thể vào, bây giờ ngay cả tiền đi tàu điện ngầm cũng không có, trời muốn diệt cậu!

Việc cấp bách bây giờ là kiếm chút đồ ăn, tốt nhất là có thể tìm được việc sống qua ngày, bằng không quá đói sẽ biến lại thành vẹt, đến lúc đó mới thật sự là toi đời.

Phàn Nhã lang thang trên đường, thấy thông báo tuyển dụng lập tức đi tới. Đối phương mở miệng liền hỏi: Có bằng cấp gì không?

Phàn Nhã: ...

“Tốt nghiệp cấp 3 chưa?”

“....”

“Cấp 2?”

“....”

“Học tiểu học chưa?”

“....”

Bye bye.

Đến tối mà Phàn Nhã không có đồ ăn, ngay cả chỗ ngủ cũng không có. Cậu mới bị người trong cửa hàng tiện lợi đuổi ra, lúc này cũng không đoái hoài việc sợ con người nữa, bám lên cửa kính mà gào: “Tôi có thể làm mà! Không cho tiền lương cũng được! Cho tôi thử đi! Thử cũng không được sao!”

Cô gái bên trong la lên: “Nếu anh không đi tôi báo cảnh sát!”

Phàn Nhã vô cùng ảm ức bỏ đi, đồng thời cậu cũng ý thức được tìm việc không dễ dàng như vậy. Lúc cậu đang nghĩ bản thân cùng đường thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, thấp giọng nói: “Anh giai, tìm việc làm à?”

“Đúng vậy.” Phàn Nhã gật đầu.

“Chỗ chúng tôi tuyển người, kiếm tiền nhanh, anh làm không?”

“Làm! Mà làm việc gì vậy? Tôi có thể làm được không?”

[5]

Một tòa nhà cao tầng lộng lẫy, bên trong có mấy tầng lầu nguy nga mà rộng lớn.

Người quản lý Club Hắc Mã giới thiệu sơ lược cho Phàn Nhã, cậu nhanh chóng hiểu ra: Nơi này, khu đèn đỏ, nơi ăn chơi.

Cậu phải làm gì đây, bán đứng thân thể, làm một số việc không thể miêu tả, theo cách nói nhân gian chính là làm vệt*.

(Làm vệt: làm trai bao, MB)

Hừ, nghề cũ thôi!

Không phải, hai việc không giống nhau. Phàn Nhã hiểu công việc này không có thể diện, nhưng bây giờ cậu cùng đường rồi, sắp đối mặt với cục diện đối đến mức biến về nguyên hình. So ra thì bán mình cũng không phải không thể tiếp thu!

Quản lý vô cùng tri kỷ nói với Phàn Nhã: “Cậu vừa mới đến, trước tiên học hỏi một chút, đêm nay đến quán bar phụ việc đi.”

Phàn Nhã ăn một bữa cơm miễn phí, cảm thấy thật ra nơi này cũng rất tốt, tràn đầy nhiệt tình bắt đầu ngày làm việc đầu tiên.

Phàn Nhã – đó giờ chưa biết rượu tây là gì – cùng mấy cậu trai trẻ xinh đẹp vào một ghế lô. Dựa theo sắp xếp của quản lý, cậu đi tới một góc tối, ngồi cạnh một người đàn ông.

Trong ghế lô đèn mờ, Phàn Nhã không thấy gõ gương mặt người đàn ông kia. Trái tim cậu đập thành thịch, bây giờ cậu nên làm gì? Những chàng trai kia đều thành thạo bắt đầu ve vãn với người bên cạnh, mỉm cười lấy lòng. Cậu cũng có thể bắt chước theo sao?

Phàn Nhã lấy hết dũng khí tiến đến bên cạnh người đàn ông kia, đang định mở miệng thì lại phát hiện người này đang nhắm mắt ngủ.

Phàn Nhã: ...

Không phải là cậu muốn lừa dối đâu!

Phàn Nhã cố gắng giảm sự tồn tại của bản thân, rúc người trong bóng tối, hy vọng qua một đêm có thể nhận tiền lương.

Có thể là âm thanh cười đùa bên cạnh quá huyền ảo, người đàn ông bên cạnh cậu dần tỉnh. Hình như trước đó người này đã uống rất nhiều rượu, cả người nồng nặc mùi cồn. Thấy bên cạnh có người, anh chỉ sững sờ một hai giây rồi tự nhiên kéo Phàn Nhã vào lòng, ôm người rồi lại nhắm mắt.

Phàn Nhã: ...

Thân thể anh rất nóng, mùi rượu khiến Phàn Nhã có chút khó chịu. Nhưng cậu không dám lộn xộn, ngoan ngoãn duy trì tư thế bị ôm, cả cánh tay đều đã tê rần. Một đám người chơi đến khuya mới chuẩn bị về, người đàn ông này ngái ngủ mở mắt, nhìn kỹ Phàn Nhã, ghé vào tai cậu mà nói: “Em cũng không tệ.”

Khi đang nói chuyện, tay anh vươn ra phía sau đặt lên mông Phàn Nhã. Mặt cậu đỏ như máu, còn đỏ hơn mấy người say rượu, thân thể cứng đờ không biết làm sao. Nhưng anh chỉ nhét một tấm danh thiếp vào túi sau mông cậu rồi đứng dậy rời đi.

[6]

Club Hắc Mã rất có danh tiếng, không biết bao nhiêu đại gia vùng tiền như rác chỉ để mua nụ cười của mỹ nhân. Nhưng người sợ nổi danh vịt sợ mập mạp, ngay đêm đó, MB hot nhất của club Hắc Mã vì ý danh ý tiếng, đặc biệt ông lớn, ngã một cú nhớ đời. Trong một đêm, club Hắc Mã đóng cửa, Phàn Nhã cũng được báo ngày mai không cần tới làm.

Cậu tìm việc dễ dàng lắm sao? Ngay cả tiền lương đêm đó cũng chưa lấy được!

Phàn Nhã đúng là một con vịt thê thảm.

Phàn Nhã khổ cực không nơi nương tựa, lại tiếp tục bước lên con đường tìm việc. Cậu chợt nhớ đến tấm danh thiếp hôm qua cùng với di động trong túi may mà chưa mất.

Cậu lấy ra tấm danh thiếp, danh thiếp bị cậu đè cho nhăn nhúm nhưng vẫn có thể nhìn rõ chữ bên trên. Phía trên viết họ tên và số di động, người này tên Tông Tĩnh Lê, bốn số cuối di động là 8888.

Phàn Nhã lật danh thiếp, phía sau là một ô vuông rất to, trong ô vuông có một đồng điểm đen xì lộn xộn. Thứ này cậu biết, là mã QR.

Phàn Nhã quét QR, gửi kết bạn trên WeChat. Cậu không rành thứ này lắm, mất nửa ngày mới hoàn thành. Nhưng đợi tới trưa vẫn không thấy hồi âm, cậu rất hoài nghi mình làm sai, đắn đo nhiều lần, cậu quyết định gọi điện thoại.

Điện thoại đổ vài tiếng chuông, Phàn Nhã siết chặt di động, khẩn trương nuốt nước bọt.

Kết nối!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nam trầm thấp: “Xin chào, ai vậy?”

“Chào, chào anh! Em là, là club Hắc Mã tới qua, cái, cái...”

“Muốn hẹn một đêm sao? Đêm nay tôi rảnh, lát nữa tôi sẽ gửi thông tin cho em.”

“Không, không phải!” Phàn Nhã lấp bắp: “Club Hắc Mã đóng cửa rồi, giờ em không có cơm ăn, không biết có thể nhờ, nhờ anh giúp em một chuyện được không? Cho em mượn chút tiền... Em có thể làm việc cho anh!”

“Hử?” Tông Tĩnh Lê hơi ngừng lại, trong giọng nói mang chút ý cười: “Ý của em là muốn tôi bao nuôi em?”

Mở hàng chương 1. Bộ này không dài nên sẽ hoàn nhanh thôi =]]]

Tiền đây nói luôn, xong vịt vịt tui sẽ mở một hồ mới, ngắn lắm, tất nhiên là ‘sảng’ vô cùng, ‘sảng thấy mẹ’ luôn =]]

2. Chương 2

Edit: Qiezi

[7]

Bốn giờ chiều, Phàn Nhã ở chỗ hẹn chờ đối phương đến. Có lẽ người này lái xe sang đến, tuy rằng cậu không nhớ đây là hiệu xe gì, nhưng so với mấy chiếc xe khác trên đường, nó có vẻ rất sang trọng

Phàn Nhã ngồi kế bên ghế lái, cúi đầu nhìn chằm chằm di động.

Tông Tĩnh Lê tự mình lái xe tới đón cậu, mỉm cười: “Mới họp xong, cũng không nói chuyện gì nhiều với em, còn để em chờ lâu như vậy.”

“Không sao không sao!” Phàn Nhã luôn miệng nói: “Dù sao em cũng không có gì làm.”

Gặp ngay lúc giờ cao điểm, Tông Tĩnh Lê bị kẹt đèn đỏ. Anh quay đầu nhìn Phàn Nhã: “Em mong được trả bao nhiêu tiền?”

“A?” Phàn Nhã hơi ngây ra: “Em, em không biết...”

“Vậy giá thị trường chỗ em bao nhiêu?”

“Em cũng không biết...”

“Vậy em thiếu bao nhiêu tiền?”

“Không, không biết...”

Tông Tĩnh Lê tức đến bật cười: “Hỏi em ba câu em cứ nói không biết là thế nào? Em như vậy mà còn muốn tìm người bao nuôi, bị bán đi cũng không biết.”

“Đây là lần đầu tiên em làm mà!” Phan Nhã uất ức nói: “Lần đầu tiên ai mà có kinh nghiệm!”

“Lần đầu tiên?” Tông Tĩnh Lê liếc cậu từ kính chiếu hậu: “Em mới làm?”

“Đúng vậy, tối qua là ngày đi làm đầu tiên.” Phan Nhã nói: “Ai có thể ngờ lại xảy ra loại chuyện đó! Em còn chưa lấy được một đồng nào!”

Tông Tĩnh Lê không kiềm được tò mò cẩn thận quan sát cậu. Hình người của Phan Nhã được linh khí trời đất, tinh hoa núi rừng dục dục thành, đương nhiên là xinh đẹp đáng yêu. Nhưng chủ yếu là gương mặt trong sáng của cậu thật sự khiến Tông Tĩnh Lê hoài nghi cậu bị tui buôn lậu lừa đi bán thân.

Nhưng nhìn dáng vẻ tức giận của Phan Nhã cũng rất đáng yêu, Tông Tĩnh Lê lặng lẽ vươn tay nhéo má cậu, sau đó lại nghiêm trang nhìn về phía trước, nhìn chằm chằm trụ đèn đỏ mờ lung ở xa xa.

Phan Nhã bị anh nhéo má cũng không biết phải làm sao, nhưng Tông Tĩnh Lê lại như không có gì xảy ra, tiếp tục trò chuyện: “Trước kia em làm gì? Sao lại đi làm cái việc này? Người nhà em đâu?”

“Em, à...” Trước đây tôi luôn tu luyện, người nhà đều sống trong hồ. Nghe cũng quá kinh khủng rồi, sẽ bị đuổi xuống xe.

“Người nhà em không ở đây, em sống với sư phụ. Sư phụ bỏ em, bây giờ em không có cơm ăn, cũng không có chỗ ở, lại không tìm được việc làm, có người nói em biết làm việc đó có thể kiếm tiền...” Mấy lời này cũng không phải nói dối, Phan Nhã nghĩ thế.

Quá trong sáng, quá đáng thương, kích thích tình thương của cha của Tông Tĩnh Lê bùng nổ, à không phải, ý muốn bảo vệ. Nếu đây là diễn thì kỹ thuật cũng quá cao siêu rồi, cho nên anh chọn tin tưởng.

Vấn đề là bảo anh ra tay với cậu bé ngây thơ đáng thương này, lương tâm anh hơi cắn rứt.

“Em bao nhiêu tuổi?”

132 tuổi, Phan Nhã thầm trả lời trong lòng. Nhưng cậu biết rõ không thể nói, suy tư một chút, cậu thở lên tiếng: “Mười... Chín?”

Vẫn may vẫn may, đã trưởng thành rồi. Tông Tĩnh Lê thở hắt một hơi, bao thì bao thôi, coi như là giúp đỡ người nghèo.

“Em biết được bao nuôi là phải làm gì không?” Tông Tĩnh Lê rất lo lắng hỏi.

Đang nghi ngờ năng lực nghiệp vụ của cậu? Nếu cậu nói không biết chẳng phải sẽ bị đuổi xuống xe sao?

“Đương nhiên biết!”

[8]

Cậu biết cái đánh gì.

Xét thấy Phan Nhã không nhà để về, Tông kim chủ làm người tốt đến cùng, quyết định để Phan Nhã đến nhà anh. Căn nhà vốn chỉ có mình anh, dù sao nhà ba tầng có thêm một người cũng không thành vấn đề.

Phan Nhã vào phòng mà Tông Tĩnh Lê sắp xếp cho cậu rồi lập tức đóng cửa, lấy ra di động, tìm kiếm ‘Được bao nuôi nên làm gì’.

—— “Ăn, mặc, ở, đi lại đều phải cân nhắc, tiền bồi thường nhất định phải rõ ràng. Phí sinh hoạt, ăn, mặc, ở, đi lại nhất định phải rõ ràng. Giá cả sinh con trai, con gái phải rõ ràng. Ngoại trừ việc sinh con, số năm bao nuôi cũng phải rõ ràng.”

—— “Lúc người ta cần thì cậu phải tới, ngoan ngoãn phục tùng, phải có biện pháp bảo vệ bản thân, phải biết dùng biện pháp tránh thai.”

—— “Trả tiền theo thời gian cố định. Không cần lao động, công việc duy nhất chính là lên giường với đàn ông.”

Mấy thứ này là gì đây? Dù sao cậu cũng là nam, cho dù là vịt thì cũng là vịt đực, cho dù là yêu tinh thì cũng là nam yêu tinh, tránh thai thì không cần lo lắng, sinh trai sinh gái thì càng không cần quan tâm. Tổng kết lại thì chính là ngoan ngoãn phục tùng, gọi đến là đến, lên giường với đại gia.

Rất đơn giản mà.

[9]

Biết nội dung công việc, Phàn Nhã hăng hái bừng bừng, tràn đầy nhiệt tình mở cửa.

Thứ đập vào mắt cậu là một cục lông quý phái đi ngang qua, thân thiện chào hỏi với cậu: “Meow meow ____”

“A! ____”

Mẹ nó, mèo kia!

Tông Tĩnh Lê theo sát phía sau, nghe tiếng thét chói tai của Phàn Nhã thì vội hỏi: “Sao vậy, Meo Meo cào em?”

“Không, không có...” Sợ nó ăn tui.

“Em sợ mèo?”

Nói nhảm, có con chim nào không sợ mèo? Nhưng cậu đột nhiên nhớ ra mấy chữ ‘ngoan ngoãn phục tùng’ mới nhìn thấy lúc nãy, kim chủ thích, tại sao cậu có thể không thích?

“Khụ, không sợ!” Bây giờ cậu không phải vịt, cậu là người, là người thì sao có thể sợ mèo?

Để tỏ lòng yêu thích, Phàn Nhã lấy can đảm, dùng bàn tay cứng ngắc vuốt lông mèo. Meo Meo thì lại dùng đầu dụi dụi tay cậu, Tông Tĩnh Lê mỉm cười: “Nó rất thích em.”

“Ha, ha ha, đúng vậy.”

Nhưng như vậy cũng không làm Phàn Nhã vui vẻ.

Tao lạy mày, đừng thích tao, không có kết quả đâu.

[10]

Đến ban đêm, Phàn Nhã tắm rửa sạch sẽ, sớm trèo lên giường Tông Tĩnh Lê.

Tông Tĩnh Lê còn đang làm việc, điều này khiến Phàn Nhã rất kính nể. Kim chủ đã cố gắng như vậy, cậu có lý do gì mà không nỗ lực chứ!

Cho nên cậu phải nỗ lực từ đầu đây?

Cụ thể phải làm gì đó với kim chủ, cậu cũng biết chút chút, dù sao vịt cũng phải này này nọ nọ. Nhưng hai con người XXOO như thế nào thì cậu không rõ lắm.

Đang định cầm điện thoại tra thử thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Tông Tĩnh Lê nhìn Phàn Nhã trên giường mình, nhướn mày: “Sao em lại ở đây?”

“Ngủ với anh. Không phải đã nói bao nuôi rồi sao?”

Tông Tĩnh Lê nhìn vẻ mặt nhiệt tình của cậu bé, tâm tình hơi phức tạp.

Mới ngày đầu đã vội vã làm việc, thật đúng là... Chuyên nghiệp.

3. Chương 3

Edit: Qiezi

[11]

Tuy rằng một tiểu mỹ nhân tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường mình, nhìn vô cùng ngon miệng nhưng Tông Tĩnh Lê tăng ca đến khuya, thực sự có lòng mà không có sức. Huống chi mới mang người ta về đã làm loại chuyện này cũng có vẻ quá cầm thú.

Vì vậy Tông Tĩnh Lê bình tĩnh nhét Phàn Nhã vào chăn, tắt đèn: “Ngủ.”

Phàn Nhã ngẩn người, cậu còn cố gắng biểu hiện bản thân có năng lực, vươn tay vòng quanh eo Tông Tĩnh Lê.

Tông Tĩnh Lê vỗ đầu Phàn Nhã: “Đừng phá.”

“A?”

“Ngủ.” Tông Tĩnh Lê lặp lại.

Thật sự là đi ngủ. Đắp chăn bông, ngủ trong sáng.

Ngày hôm sau Phàn Nhã tỉnh lại, Tông Tĩnh Lê đã đi rồi. Cậu vệ sinh cá nhân xong xuống nhà ăn, dì Lưu đang hâm bữa sáng cho cậu.

Cả căn nhà chỉ có mình Tông Tĩnh Lê, bình thường chỉ có một mình dì Lưu nấu cơm, đúng giờ sẽ có người tới dọn dẹp. Phàn Nhã ăn sáng, cảm thấy tiền này cũng quá dễ kiếm, dễ kiếm đến mức khiến lương tâm cậu bất an.

Cứ ăn cứ uống không cần làm gì, đây không phải là bao tình nhân mà là nuôi con trai.

Tông Tĩnh Lê thật sự là người tốt, cậu cảm thán từ tận đáy lòng. Anh rất khác hình tượng con người hung dữ ác độc, tàn nhẫn máu lạnh như trong tưởng tượng của cậu — tuy cậu biết rõ bởi vì bây giờ cậu cũng là người.

Nhưng chung quy Phàn Nhã vẫn muốn tìm việc giúp đỡ Tông Tĩnh Lê. Có thể làm gì đây? Làm một con người, năng lực làm việc của cậu thật sự rất hữu hạn. Việc nhà cũng không cần cậu nhúng tay, rốt cuộc cậu có thể làm cái gì?

[12]

Nghĩ tới nghĩ lui, Phàn Nhã quyết định làm một bữa cơm để bày tỏ lòng cảm kích của mình.

Tuy cậu không biết làm, nhưng cậu có thể học.

“Dì Lưu!” Phàn Nhã cười nịnh nọt: “Dì dạy cháu nấu ăn được không?”

Thái độ dì Lưu vô cùng phức tạp: “Sao lại muốn học cái này?”

“Cháu rảnh quá...” Phàn Nhã nói: “Khụ, cháu muốn nấu cơm cho Tông tiên sinh.”

Tuy rằng dì Lưu vô cùng muốn dán một tấm băng rôn ‘Nhà bếp nguy hiểm, không phận sự chớ vào’, nhưng Phàn Nhã đã nói như vậy, dì Lưu cũng không thể ngăn cản.

Nhưng nhìn một đôi tay mỏng manh như cọng hành xanh, vừa nhìn là biết chưa từng nấu ăn, rất thích hợp để nổ banh nhà bếp.

Cuối cùng trải qua nhiều lần can thiệp, dì Lưu sử dụng các kỹ năng giao thiệp của người phát ngôn bộ ngoại giao và bác gái bán thức ăn ngoài chợ, thành công chặn lại suy nghĩ ‘Ba ngày học cấp tốc bảy quyển từ điển món ăn’, bắt buộc dĩ đồng ý để cậu làm trợ lý nhà bếp.

[13]

Lúc Tông Tĩnh Lê ăn trưa luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Cụ thể là điểm nào thì hẳn là ánh mắt của Phàn Nhã. Ánh mắt cậu dường như luôn dõi theo anh, anh không thể bắt được nó nhưng có thể cảm nhận được nhiệt độ hừng hực.

Anh ngẩng đầu nhìn Phàn Nhã thì Phàn Nhã lập tức cúi đầu ăn; anh cúi đầu gấp thức ăn thì lại có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Phàn Nhã đang nhìn anh.

Tông Tĩnh Lê ngừng gấp thức ăn. Tại sao anh lại mang một chú vịt con không rõ lai lịch về nhà? Nếu người nọ có lòng dạ sâu độc muốn hại anh thì sao? Đây là hạ độc? Nếu như vậy thì quá huyền diệu rồi.

Hai người tự chạy theo tâm tư của riêng mình, âm thầm quan sát, chỉ có dì Lưu bất động như núi, bình thản ung dung, cầm đũa như bay.

Cuối cùng Phàn Nhã thất vọng bỏ qua kế hoạch này. Đừng nói là một Tông Tĩnh Lê nho nhỏ, cho dù có là thần tiên hạ phàm cũng không nhận ra nổi cọng rau này là do ai chọn.

Nửa ký rau cậu lựa chỉ còn hai lạng.

[14]

Đối với lần này, Phàn Nhã nhờ internet thần thông quảng đại giúp đỡ.

Cậu thấy một câu hỏi, ghi rằng ‘Tôi được bao nuôi, mà kim chủ nhà tôi chưa bao giờ lên giường với tôi, cái gì cũng không để tôi làm, xin hỏi tại sao vậy, tôi nên làm gì bây giờ?’

Phàn Nhã hăng hái nhấp vào, thấy bình luận toàn là ‘Không phải rất tốt sao, xin hỏi có thể tìm kim chủ như vậy ở đâu’, ‘Anh ta thích bạn, chỉ muốn tìm lý do ở bên bạn thôi’, ‘Kim chủ của bạn có phải bị bắt lực không’, các loại đáp án vân vân và mây mây.

Chắc, căn bản không có giá trị tham khảo mà!

Đêm đó Tông Tĩnh Lê ở phòng khách xem đá banh, Phàn Nhã rửa một chén dâu tây ngồi bên cạnh.

Cậu không biết quy tắc, không phân rõ hai bên, căn bản không hiểu một đám người giành một trái bóng có gì thú vị. Nhưng nghĩ đến đạo đức nghề nghiệp, cậu vẫn vô cùng tận tụy ngồi bên cạnh cùng xem.

Tông Tĩnh Lê ôm eo Phàn Nhã kéo một cái: “Ngồi gần một chút.”

Phàn Nhã có chút lo lắng. Cậu cũng không đoán hoài tới trận bóng nữa, suy nghĩ miên man một lúc, cuối cùng nói: “Tông tiên sinh, anh, anh ăn dâu tây không?”

“Ừ?” Tông Tĩnh Lê cúi đầu nhìn thoáng qua: “Em dứt tôi đi.”

Dứt tôi? Có ý nghĩa tình thú gì sao? Làm như thế nào? Dùng miệng hay dùng tay?

Phàn Nhã nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn cầm một quả dâu tây đưa tới bên môi Tông Tĩnh Lê.

Tông Tĩnh Lê cắn dâu tây, cắn luôn ngón tay Phàn Nhã. Phàn Nhã theo bản năng rút tay lại, nhỏ giọng la lên khiến một giọt nước rơi xuống quần áo Tông Tĩnh Lê.

Phàn Nhã cuống quýt rút khăn tay ra lau, luôn miệng nói ‘xin lỗi’. Tông Tĩnh Lê lại bật cười: “Không có gì lớn —— em hôn tôi một cái, tôi sẽ tha thứ cho em.”

A, đã đến lúc thực hiện nghĩa vụ bị bao dưỡng rồi! Phàn Nhã vừa khấn trương vừa xấu hổ, ngẩng đầu ưỡn ngực, duỗi dài cổ ịn một nụ hôn lên má Tông Tĩnh Lê, mặt đỏ đến mức Tông Tĩnh Lê cũng cảm nhận được nóng cháy.

Tông Tĩnh Lê cười to: “Sao em lại trong sáng tới mức đó hả?”

Phàn Nhã lùi về sau, trên mặt còn nóng phừng phừng: “Sau này em sẽ thành thạo!”

Giữa thời gian nghỉ ngơi, Tông Tĩnh Lê buông Phàn Nhã ra, đi lấy hoa quả. Không ngờ Phàn Nhã bỗng nhiên nhào lên, hôn một cái lên môi anh.

Tông Tĩnh Lê vòng tay ôm cậu lại, cười nói: “Tiến bộ rất nhanh.” Vừa nói vừa luồn tay vào vạt áo ngủ, lần mò từ eo lên trước ngực.

Phàn Nhã đã cương cứng như khúc gỗ nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Tông Tĩnh Lê mừng rỡ không thôi, sao lại nhạt được một anh bạn nhỏ chơi vui tới vậy chứ!

Đùa giỡn tiểu tử nam ngây thơ, ai mà không muốn.

[15]

Tông Tĩnh Lê có một hứng thú mới trước khi ngủ. Lúc trước chung chăn chung gối với anh chỉ có Meo Meo, mà tướng ngủ của Meo Meo quá tệ, thường xuyên kéo cái thân thể nặng 5 ký nằm sấp trên ngực anh, mèo tỉnh sẽ không cho người ta ngủ, các tội danh vân vân và mây mây nên bị anh trục xuất.

So với Meo Meo, Phàn Nhã sẵn sóc anh tốt hơn nhiều. Lúc ngủ im lặng không quấy phá, anh ôm trọn eo nhỏ bóng loáng mịn màng của Phàn Nhã, quả nhiên là một điều thư sướng.

Ngẫu nhiên đùa giỡn một cái, túm lại hôn một cái, vừa ngoan vừa manh, rõ ràng rất khấn trương nhưng lại không dám trốn tránh, thật sự mời gọi người khác muốn ngừng mà không được.

Vì thế ôm ấp hôn hít sờ soạng, tắt đèn đắp chăn ngủ.

Tuy rằng là vịt, nhưng dù sao cũng là tiểu tử nam đáng yêu. Hai ngày này cũng không cần vội, cứ làm quen dần dần đi.

Mà trong đầu Phàn Nhã lại hiện ra topic cậu xem hôm qua.

“Kim chủ của bạn bị bắt lực à?”

4. Chương 4

Edit: Qiezi

[16]

Quan hệ bao nuôi phát sinh đến ngày thứ năm, là một ngày cuối tuần trời trong nắng ấm.

Tông Tinh Lê hỏi Phàn Nhã: “Muốn ra ngoài đi dạo không?”

“Có thể chứ?”

Tông Tinh Lê bật cười: “Đương nhiên có thể.”

Trong mắt Phàn Nhã ánh lên từng tia lấp lánh. Cậu muốn, đương nhiên là muốn, cậu ra ngoài là vì cái gì, không phải là vì đi dạo xã hội loài người sao! Rõ ràng cậu đến đây để du lịch, lại bởi vì một tên trộm mà bị bắt làm công, quả thực khiến người người nghe thấy người người thương tâm, người người rơi lệ.

Tông Tinh Lê hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Muốn đi... Nơi náo nhiệt.”

Cuối tuần trung tâm thương mại sầm uất, pháo nổ vang trời, cờ đỏ phấp phới, người lui tới tấp nập.

Lúc này, Phan Nhã nhớ lại sợ hãi khi ở nhà ga, cậu có hơi hối hận quyết định của chính mình, kè kè bám chặt Tông Tình Lê.

Để lạc mất Tông Tình Lê không phải chuyện đùa, kim chủ tốt tính như vậy, nếu đánh mất sẽ không có người thứ hai.

Tông Tình Lê tự nhiên chen chúc qua đám đông mua cho cậu một cây kem, Tông Tình Lê vừa đi vừa nói chuyện: “Có muốn đến cửa hàng nhà tôi không?”

“Cửa hàng nhà anh cũng mở ở đây hả?”

Tông Tình Lê gật đầu: “Trạm tàu điện ngầm, trung tâm thương mại, phố lớn ngõ nhỏ, nơi nào em có thể nghĩ tới trên cơ bản đều có cửa hàng nhà tôi.”

“Thật lợi hại...” Phan Nhã nhìn anh đầy sùng bái: “Cửa hàng kinh doanh gì vậy?”

“Ở phía trước.” Tông Tình Lê vươn tay chỉ cho cậu xem.

Phan Nhã nhìn theo hướng tay anh, một cái bảng hiệu rất lớn, viết ba chữ to —

Chu Bạch Áp.

[17]

Cho nên nhân gian hay nói người vẫn là người, không thể vượt qua khoảng cách giống loài.

Sao lại có người ác độc, máu lạnh đến vậy, chuyên ăn vẹt! Mở quán ăn lớn như vậy, một chuỗi cửa hàng khắp cả nước, chỗ nào cũng có!

Chuyên! Ăn! Vẹt!

Không phải, hình như còn có ngỗng. Quá hung tàn rồi má ơi! Ngay cả sư phụ cũng ăn!

Tông Tình Lê thấy Phan Nhã sững sờ tại chỗ, tinh thần hoảng hốt, ngay cả kem chảy nước cũng không quan tâm.

Anh hươ tay trước mặt Phàn Nhã: “Sao vậy?”

Phàn Nhã hoảng sợ, tay run lên, kem bị tan chảy nhỏ lên tay. Cậu cũng không có khăn tay, luống ca luống cuống muốn liếm đi. Tông Tĩnh Lê lập tức giữ chặt cổ tay cậu: “Vào toilet rửa đi.”

Lúc anh đụng vào Phàn Nhã, thân thể cậu chấn động, sau một lúc mới tỉnh tỉnh mê mê gật đầu theo anh vào toilet.

Tông Tĩnh Lê thấy Phàn Nhã hành động kỳ quái bèn hỏi: “Sao vậy, không thoải mái?”

“Quá nhiều người...” Phàn Nhã nói: “Chúng ta đổi nơi khác đi.”

“Đi, đi shopping, mua cho em chút đồ. Đồng hồ, quần áo, hoặc là mấy thứ thú vị gì đó, em thích gì?”

“A? Tại sao?”

“Còn tại sao cái gì?” Tông Tĩnh Lê nhéo mặt cậu: “Tặng quà cho em.”

Tông Tĩnh Lê tự cho rằng làm thế là thân mật nhưng lại làm Phàn Nhã càng thêm cứng ngắc.

Trời ơi, ảnh nhéo tui. Tam đại truyền thừa, chuyên làm vịt!

Một đôi tay làm vịt nhéo tui!

[18]

Tông Tĩnh Lê vốn muốn dẫn cậu đi shopping, mua chút đồ đồ anh bạn nhỏ vui vẻ, sau đó có lẽ sẽ thuận lý thành chương mà hành sự. Nhưng sau khi bước ra khỏi trung tâm thương mại, Phàn Nhã lại càng hoảng sợ nhìn anh.

Anh suy nghĩ cẩn thận một lần nhưng vẫn không nghĩ ra có chỗ nào bất thường.

Nếu tiêu tiền không khiến người khác vui vẻ, vậy thì chuyện gì mới khiến người khác vui vẻ?

À còn, ăn cũng khiến người khác vui vẻ.

Tông Tĩnh Lê lái xe, từ gương chiếu hậu nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Phàn Nhã: “Đi đâu ăn đây? Đồ Nhật? Đồ Thổ Nhĩ Kỳ? Hình như gần đây có quán bán món cay Tứ Xuyên cũng không tệ.”

“Anh quyết định đi, cái nào cũng được.”

“Ừ, được rồi.” Tông Tĩnh Lê bỗng dưng như nhớ tới cái gì, mở lời: “Hình như gần đây mới mở một tiệm vịt quay cũng không tệ lắm, da giòn nhúng đường ăn ngon lắm.”

“!” Phàn Nhã kinh hãi: “Không được!”

“Sao vậy?” Tông Tĩnh Lê không ngờ cậu bỗng nhiên hoảng hốt như thế: “Em không thích?”

“Không phải!”

“Vậy tại sao?”

Phàn Nhã ghen nửa ngày, nhỏ giọng lắm bầm: “Vịt, vịt vịt đáng yêu như vậy, sao anh có thể ăn vịt vịt...”

[19]

Cuối cùng họ đi ăn đồ Pháp, Tông kim chủ mua túi mua đồng hồ mua quần áo đều không hữu dụng, lại dùng một phần ốc sên hấp rượu vang lấy lòng Phàn Nhã.

Đã lâu rồi không được ăn ốc sên, thật sự làm vịt rơi lệ.

Ánh đèn hợp ý, âm nhạc hợp ý. Dưới bầu không khí tốt đẹp, Tông Tĩnh Lê dụ Phàn Nhã uống vài hớp rượu. Uống cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khiến người khác muốn cắn một cái.

“Ăn xong chưa? Chúng ta về nhà nhé.”

Hai mắt ngập nước của Phàn Nhã mở to, ánh mắt hơi mê ly, một lát sau mới ngơ ngác gật đầu. Cậu cảm thấy bước chân nhẹ tênh, nắm chặt tay Tông Tĩnh Lê, rất sợ lạc mất.

Tông Tĩnh Lê hết sức hài lòng, cũng không quan tâm ánh nhìn của mọi người, thoải mái nắm tay Phàn Nhã. Anh bạn nhỏ thật đáng yêu, say rượu còn ngoan hơn bình thường.

Anh phóng trên đường cao tốc chạy như bay về nhà, vừa ôm hôn Phàn Nhã vừa lên lầu. Kỳ thật Phàn Nhã không uống bao nhiêu rượu, mùi rượu cũng chỉ thoảng thoảng, hết sức quyến rũ, đầy sức dụ hoặc, khiến anh không kiềm được khe cắn một cái.

Phàn Nhã mơ mơ màng màng, mặc kệ anh muốn sờ muốn cắn thế nào cũng được. Đợi đến khi lên giường, trên người Phàn Nhã đã không còn bao nhiêu quần áo.

Tông Tĩnh Lê đặt Phàn Nhã lên giường, vừa hôn xương quai xanh vừa cởi quần áo cho cậu. Phàn Nhã bỗng nhiên gọi một tiếng mềm nhũn: “Tông tiên sinh...”

Vừa mềm vừa ngọt, vật nhỏ này đúng là quá ngon miệng.

Tông Tĩnh Lê đang đắm chìm trong đó thì bỗng nhiên bị Phàn Nhã đẩy ra.

Tông Tĩnh Lê:?

Phàn Nhã xoay người ngồi dậy, dựa vào mép giường nôn mửa liên tục.

Tông Tĩnh Lê:??

Phàn Nhã ói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, xoay người rồi ngủ mất.

Tông Tĩnh Lê:???

Trời xanh chứng giám, cậu thực sự chỉ uống vài hớp! Trên thế giới này sao có thể có người có tửu lượng kém như vậy! Mẹ nó, không biết uống thì sao không nói sớm!

Anh có điên mới tin say rượu loạn tính.

5. Chương 5

Edit: Qiezi

[20]

Khuya trời khuya trập, trong nhà chỉ có mình dì Lưu có thể giúp đỡ, nhưng dì Lưu đã ngủ từ sớm. Tông Tĩnh Lê cười đau khổ, người có địa vị cao như anh lại nhân nhượng tự thu dọn chiến trường cho cậu, sau đó ôm gối đi phòng khác ngủ.

Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng động tay động chân việc gì, vừa nắm lỗ mũi vừa than thở, rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì vậy, quả thật không khác gì đang làm từ thiện!

Chỉ hy vọng sau khi Phàn Nhã tỉnh dậy nhớ anh đã tốt như thế nào, phải báo đáp anh gấp bội mới không cô phụ mảnh tâm ý cha già của anh.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên Phàn Nhã uống rượu, tuy rằng uống ít nhưng say đến mơ hồ, quên đến sạch sẽ, quên không còn một mảnh.

Bữa sáng hôm sau, Phàn Nhã tùy tiện chào hỏi: “Tông tiên sinh, hôm nay anh dậy sớm ghê.”

“...?” A, thì ra ngủ cả đêm không biết bên cạnh không có ai.

Phàn Nhã ân cần phết chút trái cây lên sandwich rồi đưa cho Tông Tĩnh Lê: “Tông tiên sinh, cảm ơn anh.”

Được rồi, ít ra cũng đổi thành câu cảm ơn. Tông Tĩnh Lê mặt lạnh, gượng gạo nhận sandwich.

“Anh tặng em nhiều quà như vậy, em không có cái gì tặng lại cho anh...”

...? Cảm ơn cái gì? Thật sự không nhớ rõ? Tông Tĩnh Lê miễn cưỡng mỉm cười. Anh sao có thể kể lại chuyện tối qua? Nói ra thì giống như anh đang toan tính cái gì đó.

“Tông tiên sinh, sao vậy, ngủ không ngon sao?”

Làm từ thiện, làm từ thiện, Tông Tĩnh Lê thăm thì hai lần.

Rốt cuộc cậu có mưu đồ gì? Vừa tặng quần áo vừa tặng đồng hồ, ăn không được thì thôi đi, anh còn phải làm bảo mẫu cho cậu.

Chê anh nghèo hay chê anh ngu thế?

Tông Tĩnh Lê hờn dỗi, nhìn sang Phàn Nhã đang nhìn anh với ánh mắt ân cần. Bỏ đi, coi như chứng diện cho cậu.

[21]

Phàn Nhã ở nhà rảnh rỗi đến buồn chán, Tông Tĩnh Lê nói cậu muốn dùng TV hay máy tính gì cũng được, nhưng dù sao cậu vẫn không quen sử dụng mấy thứ này.

Cậu là một con vịt, lòng luôn hướng về tự nhiên cùng tự do. Không phải, cậu khó khăn lắm mới có thể ra ngoài, cứ ở trong căn nhà này có gì khác trước đây?

Phàn Nhã cẩn thận hỏi: “Tông tiên sinh, em có thể ra ngoài đi dạo không?”

“Có thể.” Tông Tĩnh Lê đáp: “Em muốn đi đâu thì gọi cho tôi, tôi bảo tài xế đưa em đi.”

“Không cần!” Phan Nhã vội vàng nói: “Không cần làm phiền, tự em đi được.”

Tông Tĩnh Lê nghi ngờ nhìn cậu. Có thể là Phan Nhã biểu hiện quá đơn thuần, luôn khiến anh nghĩ rằng đây là một đứa trẻ, thậm chí cậu ra ngoài cũng khiến anh lo lắng. Nghĩ lại thì người ta đã 19 rồi, anh thật sự là cha già quá lo nghĩ?

“Được rồi, em không đủ tiền đón xe thì bảo tôi, hoặc mượn thẻ giao thông công cộng của dì Lưu cũng được.”

Vì vậy cuối cùng Phan Nhã cũng được một mình ra ngoài hít thở không khí. Cậu chơi rất vui, đương nhiên không đón xe. Cậu ngồi tàu điện ngầm vào trung tâm thành phố, dọc đường bị chen thành cái xác khô, nhưng Phan Nhã kinh nghiệm phong phú không quên ôm chặt túi và di động của mình.

Không mất được, thật sự không mất được.

Phan Nhã đi bộ không có mục tiêu, ven đường đều là quán cơm tỏa ra mùi thơm mê người. Cậu ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, xếp một hàng chữ tề: Canh miến tiết vịt chính tông ông Trương, vịt nướng xé tay, lẩu tiết vịt, làm vịt Kim Lăng Vương Ký, vịt muối, vịt quế hoa, vịt chính tông má Khương... À, còn có Chu Bạch Áp của kim chủ nhà cậu!

Huhu, tại sao nhân gian lại có địa ngục đáng sợ như thế này?!

Phan Nhã lạnh cả gáy, vội vàng thoát khỏi hiện trường. Có lẽ cậu phải cảm tạ sự phụ không đáng tin của cậu, bằng không cậu sẽ tỏa mùi hương ở chỗ này. Có lẽ cậu bị làm thành vịt nướng giòn da, nằm gọn trên đĩa sứ trắng, có thể đổi cách thức gặp nhau giữa cậu và kim chủ, được khen một câu đồ ăn ngon lắm.

Cậu đang nghĩ đến chuyện kinh khủng gì vậy trời? Phan Nhã rời khỏi địa ngục vọt vọt, suy nghĩ tới lui, cuối cùng vẫn quyết định về nhà một chuyến.

Cậu trở lại hồ Huyền Vũ, chính là lúc hoa anh đào nở rộ. Tuy rằng đã ở hơn một trăm năm nhưng vẫn cảm thấy đẹp. Trong động phủ của sự phụ cũng không còn đồ cho cậu sử dụng, nhưng vẫn còn những hòn đá cậu nhặt. Trước đây cậu rất thích nhặt đá, kiếm được các loại đá hình dạng kỳ quái. Cậu chọn tới chọn lui, chọn được một viên đá rất giống trái bóng.

Tuy rằng nghèo khó nhưng ngàn dặm tặng đá, của ít lòng nhiều!

[22]

Tông Tĩnh Lê tan tâm trở về thấy Phan Nhã đang đợi anh. Meo Meo nghe được tiếng mở cửa cũng nhảy lên đón anh về. Một người một mèo giữ vững khoảng cách an toàn 5 mét, chia sau hai bên sofa.

“Hôm nay ra ngoài chơi? Vui không?”

Vui, vui đến độ cơm cũng chưa ăn. Phàn Nhã cười gương: “Vui, đại vui. À đúng rồi, em, em có quà...”

Tông Tĩnh Lê vui vẻ: “Quà gì?”

Nhà quá nghèo, mộc mạc đến mức xấu hổ không dám lấy ra tặng. Nhưng đây là viên đá có linh khí, đặt trong nhân gian cũng coi như đặc sắc!

Phàn Nhã lấy ra viên đá, Meo Meo tò mò bước tới, nhảy lên bàn.

Để mèo nhìn coi cái na!

Phàn Nhã nhất thời không đề phòng, trên tay đột nhiên xuất hiện thêm một con mèo, cậu sợ đến hồn phi phách tán, ném viên đá ra xa. Viên đá lăn cục cục trên đất, Meo Meo hưng phấn đuổi theo viên đá kia.

Tông Tĩnh Lê: ...?

Phàn Nhã cười lúng túng: “Ha ha ha, không có gì, không có gì! Đây là quà cho Meo Meo, ha ha ha ha, ha ha, nó rất thích, ha ha ha ha ha ha...”

[23]

Sau này Tông Tĩnh Lê nhìn thấy hình dạng viên đá, đương nhiên hiểu được ý định của Phàn Nhã. Anh bỏ viên đá lên kệ sách, đè Phàn Nhã ôm ôm hôn hôn một trận.

Phàn Nhã ngỡ ngàng nhận nhiệt tình của kim chủ, cậu đã sớm quên món quà xấu hổ kia rồi.

Không biết, không dám hỏi.jpg

Tông Tĩnh Lê tăng ca suốt đêm, ngủ đến quên trời quên đất. Hôm nay Phàn Nhã dậy sớm hơn Tông Tĩnh Lê, đi Lưu lại đi chợ rồi, cậu buồn chán đi dạo trong vườn.

Mới đi chỉ mười phút, bỗng nhiên gió lạnh gào thét, mây đen ập tới. Phàn Nhã trở về nhà, phát hiện lúc ra ngoài cửa không đóng chặt. Cậu sợ, may là cậu đi không bao lâu, may là còn có cửa chính.

Bằng không trộm vào thì biết tính sao, bị trộm rất đáng sợ.

Lúc Phàn Nhã đi ngang qua ổ mèo, cậu tiện thể nhìn thoáng qua thì phát hiện Meo Meo không ở trong ổ. Meo Meo nhất gan, bên ngoài gió lớn như vậy, đáng lẽ nó phải trốn trong ổ mới đúng.

Phàn Nhã chợt nhớ ra cậu không đóng chặt cửa.

... Không đến mức thế chứ?

[24]

Tông Tĩnh Lê nhìn vài lần thấy trời tối đen, nghĩ thời gian còn sớm nên ngủ tiếp. Đến khi mơ mơ màng màng tỉnh lại, muốn uống miếng nước nhưng kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, dì Lưu không trả lời, Phàn Nhã không trả lời, ngay cả Meo Meo cũng không để ý đến anh.

Tông Tĩnh Lê phát cáu nghĩ ai cũng không đáng tin. Khi anh xuống lầu rót nước thì thấy ngoài cửa mưa tầm tã, trong nhà trống hoác, chỉ có mình anh.

Anh còn đang nghi ngờ thì cửa bật mở, một người một mèo ướp nhẹp vào nhà.

Tông Tĩnh Lê còn đang ngái ngủ, nhìn cảnh này liền nhức đầu: “Sao lại ra như thế này?”

Phàn Nhã ướp nhẹp, đầu vẫn còn nhỏ nước nên không dám đi vào: “Meo Meo chạy ra ngoài, bị mắc trên cây, em mất nửa ngày mới ôm nó xuống...”

“Mau vào đi kéo bị cấm.” Tông Tĩnh Lê bất đắc dĩ: “Em thấy mưa sao không về nhà sớm?”

“Vậy Meo Meo biết làm sao? Nó nhất gan, lại sợ lạnh.”

“Em...” Tông Tĩnh Lê tức đến bật cười: “Người quý hay mèo quý?”

“Mèo thì sao!” Lần đầu tiên Phàn Nhã cao giọng, nhưng giọng nói nhanh chóng chùng xuống: “Huống chi là tại em bất cẩn để Meo Meo ra ngoài...”

“Vậy sao em không kêu người giúp đỡ? Em không biết cầm dù à? Cùng lắm thì gọi 119, em cần tự đi ẵm mèo sao?”

“Dì Lưu không có đây, anh lại đang ngủ, em không muốn quấy nhiễu anh.” Phàn Nhã ầm ức. Cậu thật sự không biết gọi 119.

“Mưa lớn như vậy, em khờ thật hay ngốc đấy?”

“Em đi tìm mèo có gì sai sao!” Phàn Nhã bị mắng một trận, ghen đến mức mũi chua chua: “Em không muốn nó mắc mưa, em làm sai phải tự sửa sai, em cũng cố gắng chăm sóc Meo Meo, em có lỗi sao!”

“Được rồi, mau đi tắm đi, đừng để cảm lạnh.” Tông Tình Lê dịu giọng: “Đưa mèo cho tôi đi, em sợ như vậy còn ôm nó, tôi thấy rất đau lòng.”

“Ai sợ! Em rất thích Meo Meo!” Bé vịt Phàn Nhã mạnh miệng.

“Ừ ừ, em không sợ.” Tông Tình Lê nhận Meo Meo: “Dễ Meo Meo không tệ.”

6. Chương 6

Edit: Qiezi

[25]

Hơn một trăm năm nay tu luyện chưa từng mắc bệnh, điều này khiến Phàn Nhã quá tự tin về sức khỏe mình, lại quên mất bây giờ cậu cũng chỉ là phạm nhân, phải ăn ngũ cốc phải mắc trăm bệnh.

Phàn Nhã bị cảm. Meo Meo không bị cảm, người bị lại là cậu.

Phàn Nhã thương tâm không chịu nổi, cuộn gối sang phòng khách.

Tông Tình Lê cũng đau lòng dữ dội,. Anh đã làm sai điều gì? Anh chỉ muốn bao nuôi một cậu bé đáng yêu, có một tiểu tình nhân tri kỷ mà thôi, sao sự tình lại biến thành như vậy? Anh có thể trừ tiền lương không?

Nhưng anh cũng chỉ nghĩ như vậy thôi, anh không thiếu chút tiền này. Anh nghĩ nếu anh thật sự nói ra mấy lời này, anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ảm ức, lâ chã chực khóc của Phàn Nhã. Bỏ đi, người ta cũng khó khăn trăm bề, kiềm chế sợ hãi cứu mèo của mình, không trêu cậu nữa.

Mấy ngày nay Phàn Nhã ru rú trong nhà, xuất quỷ nhập thần. Bỗng nhiên bên cạnh không còn người ngủ cùng, bình thường cũng không có ai xoay quanh anh, Tông Tình Lê cảm thấy không quen lắm. Thừa dịp Phàn Nhã đi ăn cơm, Tông Tình Lê giữ chặt cậu, hỏi: “Sao vậy, không vui hay không thoải mái?”

Anh nói xong liền hôn một cái lên má Phàn Nhã. Mềm nhũn, nhiệt độ còn hơi cao, anh khó khăn lắm mới nhịn xuống không cắn cậu một cái.

Không ngờ Phàn Nhã hoảng hốt như bị điện giật, lập tức đẩy ra.

Tông Tĩnh Lê:? Nhanh như vậy đã lười biếng rồi?

Tông Tĩnh Lê nhú mày nhìn cậu, Phàn Nhã chậm chạp mở miệng, còn mang theo chút giọng mũi: “Anh cách xa em một chút, nhớ lấy bệnh thì sao...”

Bingo! Tông Tĩnh Lê mừng rỡ không thôi, lao vào Phàn Nhã lại hôn một cái: “Không sao, tôi chiều chuộng em như vậy, em cũng không cần trốn tránh tôi.”

Phàn Nhã rúc trong lòng Tông Tĩnh Lê, mặt nóng hầm hập vì phát sốt.

Anh hiểu rõ tình huống hiện giờ chứ, hiện tại anh đang nói chuyện phiếm với một yêu tinh đấy! Một phàm nhân lại chiêm chọc sức đề kháng của một con vẹt tinh trăm năm chưa từng mắc bệnh!

[26]

Trong thời gian cảm mạo, Phàn Nhã và kim chủ không chỉ không có tiến triển gì, thậm chí ngay cả ôm hôn cũng dường như biến mất. Điều này khiến Phàn Nhã cảm thấy lương tâm bất an, cảm giác áy náy ăn chùa ở chùa lan tràn trong ngực.

Lại càng khiến cậu không an tâm là Tông Tĩnh Lê phát tiền lương cho cậu. Sau một tháng bao nuôi như nuôi con, kim chủ gửi cho cậu tháng lương đầu tiên.

Cậu không có thẻ ngân hàng, vì thế một buổi sáng đẹp trời, Phàn Nhã mở mắt ra thì đã nhìn thấy đầu giường có mấy xấp tiền mặt. Tờ tiền màu đỏ, giá trị trăm nguyên. Cậu không có khái niệm chính xác, không biết có tổng cộng bao nhiêu tiền nhưng cậu biết số tiền không nhỏ, cũng đủ để cậu duy trì một đoạn thời gian.

Phàn Nhã bỗng nhiên nhớ tới cậu vì cái gì mới đến nhà Tông Tĩnh Lê. Cậu muốn du lịch nhân gian nhưng bị trộm túi, cậu thiếu tiền.

Nhưng trước khi xuất hiện ý nghĩ này, Phàn Nhã chưa hề nghĩ tới việc rời đi. Cậu ở trong nhà này rất an toàn, thoải mái, tự do tự tại. Cậu biết Tông Tĩnh Lê rất tốt, quan hệ giữa cậu và anh vừa mới bắt đầu mà thôi.

Tông Tĩnh Lê tín nhiệm cậu, bao ăn bao ở, tặng quà cho cậu, trả tiền cho cậu. Nhưng cậu vẫn chưa làm được gì cho Tông Tĩnh Lê, lương tâm cậu không cho phép, cậu không thể qua cầu rút ván. Đây quả thật là một lý do khiến Phàn Nhã không thể rời đi.

Đây là người đầu tiên cậu tiếp xúc thân mật, như chú chim nhỏ phá xác nhìn về sinh vật nó cho rằng là mẹ nó, cậu rất ỷ lại Tông Tĩnh Lê.

Nhân gian so với tưởng tượng của cậu còn phức tạp hơn nhiều. Cậu phải được con người trợ giúp mới có thể an toàn sống sót. Còn gì nữa nhỉ? Phàn Nhã nghĩ, nếu lúc này cậu đi, có lẽ sẽ không thể gặp Tông Tĩnh Lê nữa.

Phàn Nhã cầm tiền lặng lẽ rời đi, cậu không có thân phận, Tông Tĩnh Lê không thể tìm được cậu. Cậu tự do tự tại dạo chơi trong thành phố, chơi chán rồi sẽ về nhà chờ sự phụ. Có lẽ cậu còn có thể ngoan ngoãn tu luyện thêm một đoạn thời gian, dù cho bọn họ ở chung thành phố nhưng lại là hai thế giới riêng biệt.

Có lẽ Tông Tĩnh Lê sẽ cảm thấy khó chịu khi cậu đột nhiên bỏ đi, nhưng có lẽ sẽ quên cậu nhanh thôi.

Đây là điều cậu muốn sao? Cậu đến nhân gian vốn không muốn kết bạn, nhưng duyên phận tới thật kỳ diệu, có lẽ là cậu nhập vai quá sâu, nhưng cậu không muốn chặt đứt nó.

Đây chính là người đầu tiên cậu quen biết.

Bỏ đi, từ từ hẵng tính. Ít nhất chờ cậu làm gì đó cho Tông Tĩnh Lê hoặc là chờ sự phụ trở về rồi tính. Phàn Nhã suy nghĩ miên man, cất tiền vào ngăn kéo.

[27]

Sau khi đưa tiền, Tông Tĩnh Lê cảm thấy Phàn Nhã càng ân cần, càng nhiệt tình, càng ngoan ngoãn. Anh không thể không cảm thán, đúng là có tiền có thể sai sử ma quỷ, lúc trước tặng quà cho Phàn Nhã không có tác dụng gì, quả nhiên vẫn là dùng tiền chắc ăn hơn.

Tông Tĩnh Lê làm việc trong phòng, Phàn Nhã bưng nước ấm, đứng ngoài gõ cửa.

“Sao em lại qua đây?” Tông Tĩnh Lê nhớ là mình kêu dì Lưu rót giúp một ly nước. Nhưng giờ lại là tiểu mỹ nhân bưng vào, áo ngủ lỏng lẻo để lộ cổ trắng như tuyết, chẳng phải định làm anh phân tâm sao?

“Em rảnh nên qua thôi.” Phàn Nhã nhìn thoáng qua một phần báo cáo tài vụ trên màn hình máy tính của Tông Tĩnh Lê, tuy rằng nhìn không hiểu nhưng nghĩ đến những con số này đều là máu thịt đồng bào, cậu vẫn cảm thấy rợn tóc gáy.

Do dự nửa ngày, Phàn Nhã vẫn không nén nổi tò mò hỏi: “Ừm, nhà anh, kinh... Kinh doanh cửa hàng như thế nào rồi?”

“Hử?” Tông Tĩnh Lê sững sốt, sau đó mới hiểu ra Phàn Nhã đang nói cái gì. Anh cho rằng dù sao Phàn Nhã nhìn cũng không hiểu nên mới cho cậu xem thoải mái, cái gì cũng không phòng, không ngờ cậu lại cảm thấy hứng thú với mấy thứ này.

“Không phải, đó là của ba tôi, tôi kinh doanh cái khác.”

À...” Phàn Nhã thở phào: “Thì ra anh không kinh doanh vịt.”

Sao nghe mấy lời này lại cảm thấy kỳ quái nhỉ? Tông Tĩnh Lê mỉm cười bước ra, néo néo mắt Phàn Nhã: “Em muốn ăn?”

“Ai nha!” Phàn Nhã la lên: “Sao tay anh lạnh vậy?”

“Lạnh không?” Tông Tĩnh Lê bỗng nhiên nổi ý xấu, với tay vào vạt áo Phàn Nhã.

“!” Phàn Nhã vội vàng chạy trốn, bị hành vi ngây thơ của Tông Tĩnh Lê làm khiếp sợ.

Tông Tĩnh Lê hất mặt: “Em còn dám trốn? Không muốn lấy tiền? Có tin tôi trừ tiền lương của em không?”

“Trừ thì trừ đi, dù sao em cũng không cần tiền.” Phàn Nhã lầm bầm.

?!

Tông Tĩnh Lê sửng sốt. Mới lấy được tiền mà đã lớn giọng, cánh cứng cáp rồi? Sớm biết thế thì đã không vội trả tiền cho em ấy!

Anh lại nghe Phàn Nhã nói tiếp: “Vì thích anh nên em mới ở lại...”

Tông Tĩnh Lê càng thêm hoảng hốt. Anh nghĩ đến Phàn Nhã làm chân chạy vặt cho anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng thân mật với anh, thẹn thùng tặng cho anh một viên đá nhỏ, ngốc nghếch chạy đi tìm mèo cho anh trong trời mưa tầm tã, còn ấm ức khi bị anh mắng một trận.

Một cậu bé rất thành thật.

Anh nhìn Phàn Nhã: “Em thật sự thích tôi?”

“Đúng vậy.” Phàn Nhã ngẩng cổ: “Nếu không thích thì em đã lấy tiền bỏ trốn...”

..... Phàn Nhã thành thật hơi quá rồi... nhỉ.

[28]

Tông Tĩnh Lê độc thân đã lâu rồi. Trước kia từng yêu đương khi còn ngồi trên ghế nhà trường, quen với một anh lớp trên, cũng khá oanh oanh liệt liệt. Đàn anh là gay, tính cách như nam chính ngựa đực văn đàn

Khởi Điểm kiêm nữ chính Quỳnh Dao, khiến đoạn tình yêu này dậy sóng ghê gớm. Anh bị ép bởi diễn bị cảm dỗ khi ra nước ngoài cũng như khi về nước, sau khi chia tay thể xác và tinh thần mệt mỏi, thậm chí còn có chút rối loạn tâm lý sau sang chấn yêu đương.

Ngày đó anh cùng một đám bạn ra ngoài lêu lổng, vốn cũng không có hứng thú gì, nhưng khi nhìn thấy cậu bé này vừa trắng vừa ngoan, rất phù hợp với thẩm mỹ của anh, cảm thấy cũng có thể hẹn hò chơi chơi. Về sau bao nuôi hoàn toàn là hứng thú nhất thời, một mình cũng nhàm chán, có một cậu bé xinh đẹp cũng không tệ lắm, lại không cần nhiều gút mắt yêu hận tình thù, bớt lo.

Đương nhiên, sau này anh phát hiện gút mắt yêu hận tình thù thì không có, nhưng bớt lo thì chưa chắc.

Anh vốn chỉ xem quan hệ này là giao dịch tình tiền nhưng không ngờ chú vịt thoát nhìn rất lớn gan lại ngây thơ như vậy, khiến anh cũng có chút hoài xuân.

Thứ khác không nói, nhìn thấy một tiểu mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, toàn tâm toàn ý chăm sóc, có ai không thể rung động chứ?

Huống chi tiểu mỹ nhân đã nói.

“Em thích Meo Meo.”

“Em thích anh.”

[29]

Một ngày thứ sáu bình thường, Tông Tĩnh Lê dẫn Phàn Nhã ra ngoài dùng bữa tối. Đây là một chuyện thực thông thường, kim chủ papa thường dẫn cậu ra ngoài cải thiện bữa ăn, hơn nữa rất tri kỷ tránh tất cả quán ăn có thịt vịt.

Lần này là một tiệm cơm Tây, tọa lạc tuốt trên lầu cao. Từ trên mái nhìn xuống là cảnh đêm huy hoàng, thành thị náo nhiệt như con sông dài lấp lánh. Tiếng ồn bị ngăn cách, lúc này chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn lóa mắt cùng dòng người tấp nập.

“Thật cao...” Phàn Nhã nhớ tới đôi cánh bản thân chả có tác dụng con mẹ gì. Đương nhiên, cho dù bay được cũng không thể bay cao đến mức này.

“Em thích là được rồi.” Tông Tĩnh Lê hỏi: “Không sợ độ cao chứ?”

? Anh có thấy con chim nào sợ độ cao không?

Đương nhiên mấy lời này không thể nói ra. Phàn Nhã khen ngợi Tông Tĩnh Lê từ trong nội tâm: “Tông tiên sinh, anh đối xử với em thật tốt.”

“Cho nên thích tôi?”

“Đúng vậy.”

“Aiz.” Tông Tĩnh Lê thở dài: “Ngốc, tôi cũng không biết nên nói gì với em mới tốt nữa. Sau này đừng tùy tiện đi theo người khác, mời em ăn hai bữa cơm đã dụ được em. Không phải tất cả mọi người đều giống tôi, em cẩn thận coi chừng bị bán.”

“Em biết...” Phàn Nhã nói: “Bởi vì là anh nên em mới nói thế.”

“Nếu tôi không đưa em đi ăn, không mua đồ cho em, em còn thích tôi không?”

“Đương nhiên thích.” Phàn Nhã khẩy cái nĩa, giống như đối phương hỏi một câu thật ngu xuẩn.

Tông Tĩnh Lê hít sâu một hơi, hình như đêm nay Phàn Nhã rất bộc trực, rất can đảm. Lúc này anh mới dụ Phàn Nhã uống chút rượu, cậu thật sự có nhấp môi một chút.”

“Uống chút đi, không có vấn đề gì đâu.” Anh cũng không biết bản thân đang khẩn trương cái gì, nhưng anh luôn cảm thấy phải để Phàn Nhã mơ màng một chút mới an tâm.

Anh hỏi: “Vậy em đồng ý hẹn hò với tôi không?”

7. Chương 7

Edit: Qiezi

[30]

Âm thanh violoncello vờn quanh tai, từng lời của Tông Tĩnh Lê như hòa tan vào âm nhạc trầm thấp êm dịu. Phàn Nhã cảm thấy mình suy nghĩ hơi chậm chạp, rõ ràng cậu nghe thấy Tông Tĩnh Lê đang nói chuyện, nhưng không hiểu lắm đối phương đang nói gì. Cậu chớp mắt, như mờ mịt hỏi: “Anh... Anh nói cái gì?”

“Tôi nói...” Tông Tĩnh Lê mỉm cười, rất kiên nhẫn giải thích: “Em thích tôi, tôi cũng thích em. Em có muốn hẹn hò với tôi không? Làm bạn trai của tôi, em chịu không?”

Âm điệu đối phương trầm thấp lại dịu dàng, hai mắt nhìn cậu đầy chăm chú, quả thật như ma quỷ mê hoặc tâm trí. Nhưng Phàn Nhã rất không có tiền đồ bị mê hoặc, cậu như mất tự chủ nói ra: “Đương nhiên đồng ý...”

Tông Tĩnh Lê nắm tay cậu, hôn lên những ngón tay: “Em vẫn có thể suy nghĩ.”

Còn phải suy nghĩ? Bây giờ đầu cậu như hồ nhảo, nghĩ một lần đã ngại mệt, người này lại còn bảo cậu nghĩ? Phàn Nhã dẫu môi, không vui nói: “Không nghĩ nữa.”

Tông Tĩnh Lê bật cười, mười ngón tay đan xiết vào nhau.

“Ừ.” Anh nói: “Phàn Nhã, tôi cũng rất thích em.”

[31]

Chuyện lần này Phàn Nhã nhớ rất rõ ràng. Nhưng nhớ lại lúc đó, cậu cũng bị sự táo bạo của bản thân dọa sợ. Cậu xấu hổ rúc trong chăn, muốn biến những thứ này trở thành một giấc mộng.

..... Nhưng vẫn không được, mộng đau.

A, thì ra loại chuyện này cũng không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì. Tối hôm qua đột nhiên tỏ tình, cậu không có chút tư tưởng chuẩn bị nào. Ngay ngày đầu tiên bọn họ yêu nhau, rốt cuộc cậu cũng làm việc nên làm khi bị bao nuôi.

Phàn Nhã ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh, Tông Tĩnh Lê hình như có việc đi trước. Đi rồi cũng tốt, bằng không thật sự sẽ rất xấu hổ!

Chú vịt Phàn Nhã ấp ủ một đồng tâm tư hoài xuân, lăn qua lộn lại trên giường. Lăn tới lăn lui, cậu mới phát hiện có điểm bất thường —— sao giường lại lớn như vậy? Không phải, sao cậu lại nhỏ như vậy?!

Cậu nhìn lên người mình —— sao lại như vậy! Toàn! Là! Lông!

Cậu biến về nguyên hình, bây giờ là một con vịt nằm trên giường.

Phàn Nhã tu luyện từ nhỏ, ở hình dáng vịt phát triển chậm chạp, bây giờ vẫn chưa trưởng thành, trên người còn có lông tơ. Cậu là một con vịt vô cùng, vô cùng bé nhỏ, đáng thương và bất lực.

Phàn Nhã luống cuống, chẳng lẽ làm loại chuyện này sẽ biến về sao? Hay là vì tiếp xúc quá thân mật với con người? Hay là vì tiêu hao quá nhiều thể lực?

Phàn Nhã lo âu đi tới đi lui trên giường, bước chân bỗng dừng khựng lại.

Cậu thấy Meo Meo ngồi xổm trước cửa nhìn chăm chăm vệt vệt.

Tại sao! Tại sao lại đối xử với cậu như vậy! Tại sao cuộc sống lại làm khó vệt con vô tội này!

Phàn Nhã tuyệt vọng cạc một tiếng, Meo Meo rất tò mò, cẩn thận bước vào.

“Cạc cạc cạc!” Mày đừng tới gần, có gì từ từ thương lượng!

“Meow ——”

Xong đời, xong đời rồi, làm sao bây giờ, chả lẽ phải bỏ mạng trong miệng mèo hả!!! Phàn Nhã rúc đầu vào chăn, rúc luôn cả thân vệt. Meo Meo nhảy lên giường, chậm rãi vươn móng vuốt, cẩn thận chọc chọc một cục mềm mềm trong chăn.

Cứu! Tôi! Với!

Trong lúc đó, dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa. Meo Meo nghe tiếng vọt như bay xuống lầu, có lẽ Tông Tĩnh Lê đã về.

Phàn Nhã trốn trong chăn không biết làm sao, chỉ nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Meo Meo vẫn vòng quanh chân Tông Tĩnh Lê meow meow meow, muốn dẫn anh lên giường xem cái thứ kia.

Tông Tĩnh Lê ôm Meo Meo lên khẽ nói: “Suýt —— đừng quấy nhiễu em ấy.”

Tông Tĩnh Lê vào cửa. Không khí xấu hổ ngưng trọng, trên giường không có tiểu tình nhân đáng yêu của anh mà chỉ có một cục kỳ quái đang run rẩy.

Tông Tĩnh Lê ném Meo Meo sang một bên, nghi ngờ xóc chăn lên. Chỉ thấy một con vệt hoang lông xám đang chôn đầu trong ngực, thân thể run run.

Tông Tĩnh Lê:???

Đây là thứ gì? Nguyên liệu mới dì Lưu mua về sao?

Anh thử gọi Phàn Nhã nhưng không có ai trả lời. Nhìn di động vẫn ở đầu giường, hẳn là không đi xa, chỉ

là không biết đi đâu. Anh xách con vịt lên nhìn thử, con vịt cứng đờ không dám cử động dù là hành động nhỏ nhất, đôi mắt nhỏ đen nhánh nhìn anh đầy tội nghiệp.

Anh bỗng nhiên nhớ ra Phàn Nhã không cho anh ăn thịt vịt là vì ‘Vịt vịt rất đáng yêu’. Chẳng lẽ đây là thú cưng của nhân sĩ yêu vịt Phàn Nhã?

Anh nhìn lông vịt đầy giường, vốn muốn xách con vịt này ra ngoài. Nhưng anh nghĩ rằng nếu Phàn Nhã đã mang con vịt này về, ném ra ngoài cũng không tốt. Nhưng trong nhà có mèo, phải nuôi kiểu gì đây? Vẫn nên chờ Phàn Nhã về xử lý thì hơn. Tông Tình Lê thở dài, đặt con vịt lên ban công, bỏ chút đồ ăn nước uống, sau đó đóng cửa ngăn cách một mèo một vịt.

Meo Meo vẫn ngồi xổm trước cửa không nhúc nhích, cách lớp thủy tinh nhìn chằm chằm vị ‘bạn mới’ này.

Phàn Nhã nghĩ có lẽ đây là khảo nghiệm của ông trời. Cậu làm người đã lâu, đã thành thói quen. Nhờ khó khăn này mới khiến cậu biết rằng làm người hạnh phúc cỡ nào, thoải mái cỡ nào, vô ưu vô lo cỡ nào.

Cậu đã biết rồi, vậy nên mau biến cậu trở lại thành người đi!

[32]

Trong thời gian Phàn Nhã lo âu, Tông Tình Lê nhận điện thoại rồi lại vội vàng ra ngoài. Phàn Nhã thở phào, ít nhất bây giờ cậu không cần quan tâm Tông Tình Lê, cũng không cần quan tâm con mèo này.

Linh khí trong nhân gian quá yếu, phương pháp biến hóa trước kia cậu học được hoàn toàn không hữu dụng.

Phàn Nhã im lặng ngồi xổm trên ban công, đối diện với Meo Meo. Không biết Meo Meo nhìn thấy thứ gì, bỗng nhiên nhảy dựng lên, cả tứ chi mở ra trên không trung, sau đó như không có việc gì hạ xuống.

Hù chết vịt rồi!

Phàn Nhã chưa kịp hoàn hồn thì bỗng dưng phát hiện... Biến trở về rồi?

Meo Meo chứng kiến tất cả cũng sờ ba giây, sau ba giây lại nhảy thêm một lần, nhanh chân chạy mất tăm.

[33]

Lúc Tông Tình Lê quay lại, Phàn Nhã đang đợi anh, cũng không thấy con vịt kia.

“Buổi sáng trong nhà có con vịt, là em mua về phải không?”

“Ừm...” Phan Nhã cũng khó chối, ậm ờ trả lời: “Em cho người ta rồi, anh đừng hỏi nữa.”

Tông Tĩnh Lê nhéo má cậu: “Em biến mất tiêu, di động cũng không mang theo, chỉ để lại cho tôi một con vịt trên giường, tôi vẫn không thể hỏi em?”

“Xin lỗi mà...” Phan Nhã làm nũng: “Gây phiền toái cho anh rồi, sau này em sẽ không như thế nữa.”

“Tôi thực sự rất lo cho em.” Tông Tĩnh Lê vỗ một cái lên hông cậu, nghe đối phương ôm mình lằm bằm nửa ngày mới nói: “Không có gây phiền toái, tôi không sợ em gây phiền toái. Em muốn gì thì cứ nói với tôi, muốn nuôi vịt con cũng không phải không được, Meo Meo không bắt chim đâu. Em ra ngoài cũng đừng quên di động, nếu có chuyện gì không liên lạc được không phải sẽ khiến tôi lo lắng sao?”

“Em hiểu rồi, em hiểu rồi, em không thèm nuôi vịt gì đâu.” Phan Nhã ôm Tông Tĩnh Lê, hôn hôn anh: “Em chỉ thích anh.”

8. Chương 8

Edit: Qiezi

[34]

Tông Tĩnh Lê vẫn luôn tìm kiếm địa điểm thích hợp để hẹn hò. Hoa hồng, âm nhạc, bữa tối có ánh nến, những thứ này đều rất bình thường, đối với Phan Nhã không có sức hấp dẫn gì. Tâm tính Phan Nhã như trẻ con, trong lòng Tông Tĩnh Lê đã có dự tính.

Disney Thượng Hải, Tông Tĩnh Lê dẫn Phan Nhã xếp hàng đến tuyệt vọng.

Phan Nhã: Đây không phải khu vui chơi của con nít sao?

Người anh em, tôi đã 132 tuổi rồi.

Tông Tĩnh Lê:

Nhưng vẫn có thứ gì đó hấp dẫn lực chú ý của Phan Nhã.

Cậu chỉ tay vào một con thú bông đang chào hỏi với một nhóm trẻ con: “Đó là gì?”

“Vịt Donald. Em thích vịt như vậy, chẳng lẽ lại không biết nó?”

“Rất nổi tiếng?”

“Ngôi sao thế giới, có thể là con vịt nổi tiếng nhất thế giới. Cũng có thể là con vịt giàu nhất thế giới.

Chà, vịt sĩ thành công!

Trong lòng Phàn Nhã sinh ra một tia kính nể. Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có cao thủ, có vịt bị làm thịt, có vịt được cả thế giới nâng niu. Vịt sinh của cậu phải có chí hướng tiến tới.

[35]

Hành trình đi Disney không quá thành công, chủ yếu là vừa nóng vừa phải chen chúc. Nhưng trên đường lái xe trở về, Phàn Nhã lại bị một mảnh cỏ ở ngoại thành thu hút.

“Đó là gì vậy?”

Trên thảm cỏ cắm lều trại xanh xanh lam lam, Tông Tĩnh Lê nhìn thoáng qua, đáp lời: “Picnic. Sao vậy, em thấy hứng thú.”

Tông Tĩnh Lê không hứng thú với mấy chuyện này, trong ấn tượng của anh chỉ có sinh viên mới làm mấy chuyện ấu trĩ này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Phàn Nhã mới 19 tuổi, không phải cũng là sinh viên sao?

Vì thế Tông Tĩnh Lê quay xe lại, quẹo vào ngõ nhỏ. Anh thuê một cái lều trại và lò nướng, Phàn Nhã hưng phấn muốn chết, định dựng lều cắm trại.

“Em tính làm gì?” Tông Tĩnh Lê mỉm cười nhìn cậu: “Trong nhà không ở lại muốn chạy ra ngoài trời?”

Nếu điều kiện tốt thì thôi đi, bọn họ nhất thời hứng thú mà chọn nơi vô cùng đơn sơ, lều trại nhỏ đến mức một người đàn ông trưởng thành không thể duỗi thẳng chân, cái lò nướng vừa xấu vừa dính dầu mỡ.

Phàn Nhã lẩn vài vòng trên cỏ, cười ngây ngô: “Anh không hiểu đâu.”

Mùi cỏ dại khiến cậu hơi nhớ nhà. Trước giờ cậu luôn muốn hòa nhập vào xã hội loài người — tuy rằng cậu ở nhà Tông Tĩnh Lê đã lược bỏ rất nhiều quy củ nhân gian.

Nhưng dù sao cậu từng sống trong hồ hơn trăm năm. Sư phụ từng hỏi cậu rất nhiều lần có muốn tu thành người hay không, có muốn đi nhân gian hay không, nhưng cậu vẫn rất kiên định.

“Giống như ta không tốt sao?” Bách Ngạc hỏi cậu: “Tự do tự tại giữa mảnh trời đất này. Ta cam đoan thanh danh của con sẽ kinh sợ Kim Lăng, biến truyền tứ hải —— giống như ta.”

“Tốt, nhưng mà...”

“Nhưng con vẫn muốn làm người.” Bách Ngạc thở dài: “Nhưng tu thành người và làm người có chênh lệch rất lớn. Con không thể tự do tự tại nữa, con vẫn chịu sao?”

Cậu muốn, sao có thể không tự tại được chứ? Làm người thật tốt, không cần tu luyện, từ nhỏ đã có thể nhìn xuống vạn vật, không cần lo lắng trở thành đồ ăn trong miệng người khác. Nhưng khi cậu thật sự xuống nhân gian thì lại luôn sống dưới sự che chở của Tông Tình Lê. Tương lai phải đi như thế nào, cậu không có ý tưởng nào cả.

Có đôi khi ngẫm lại, làm một con vịt cũng rất tốt.

[36]

Bọn họ tìm người đánh bài, vận may của Phàn Nhã quá tốt, cho dù kỹ thuật tệ hại thì vẫn thắng được mấy ván, thắng đến mức đối phương không chịu đánh với cậu nữa.

Mặt trời ngã về hoàng hôn, chân trời lấp lánh ráng chiều. Một đôi trai gái chụp ảnh cưới, hoàng hôn bao phủ cô dâu, cô dâu cùng mây cùng núi giao hòa.

Phàn Nhã nắm tay Tông Tình Lê.

“Cô ấy thật đẹp.” Cậu nói.

“Cả đời chỉ chụp một lần, đương nhiên phải là đẹp nhất.”

“Anh cũng từng chụp rồi sao?”

“Đương nhiên chưa.” Tông Tình Lê bật cười: “Tôi chụp với ai?”

“Trước kia anh từng thích ai chưa?”

“Đã từng. Em thì sao?”

“Em không có. Em chỉ thích anh.”

“Bây giờ tôi cũng chỉ thích em. Sau này cũng vậy.”

“Em có thể chụp cùng anh không?”

“Em đang cầu hôn?”

“Cái gì?”

Tông Tĩnh Lê không trả lời cậu, anh và Phàn Nhã mười ngón tay đan xen, hôn môi. Không trung xanh thẫm, xuống dưới dần nhuộm thành phần tím, nền nã như kẹo đường.

Bọn họ đứng trên núi, nếu chụp ảnh là có thể thấy lưng núi cùng những đám mây trôi làm nền cho họ.

[37]

Đến lễ trung thu, Tông Tĩnh Lê phải về nhà.

Phàn Nhã ôm tâm tình muốn đi xem thử, rất sáng khoái đáp ứng lời mời của Tông Tĩnh Lê.

Tông Tĩnh Lê mang theo Phàn Nhã đi dùng cơm với đám bạn lâu năm.

Bọn họ thấy anh vào, còn mang theo cả một cậu trai xinh đẹp, đầu tiên là huyết sáo trầm trầm. Trong đó có mấy người cùng đi với anh đến Club Hắc Mã, họ nhận ra Phàn Nhã, bật cười: “Tĩnh Lê, sống thoải mái ghê ha! Bao nuôi à?”

Tông Tĩnh Lê thản nhiên nắm tay Phàn Nhã rồi ngồi xuống: “Giới thiệu với mọi người, bạn trai tôi.”

Chúng bạn ngồi trên bàn ăn đều sửng sốt. Nhìn Phàn Nhã không giống kiểu người ưa thích của Tông Tĩnh Lê, khác khá xa bạn trai trước kia.

Người bạn kia chần chừ nói: “Tĩnh Lê, cậu... Cậu bị ba mẹ thúc giục đến làm liều rồi à? Có quen ai cũng phải lựa chọn chứ?”

“Bọn họ thúc giục tôi làm gì? Chị tôi còn chưa có tin tức gì, họ không rảnh quan tâm tôi đâu.” Tông Tĩnh Lê nói: “Tự do yêu đương, duyên phận tới mà thôi. Đây là bạn trai tôi, mọi người chú ý một chút.”

Những người khác cũng không tiện đùa giỡn với Tông Tĩnh Lê, đành phải lảng sang vấn đề khác.

Trong lúc nhậu nhẹt say sưa có người nói cuối cùng Tông Tĩnh Lê cũng có kết cục hôm nay, bảo cậu phải giữ kỹ anh vân vân và mây mây, Phàn Nhã lại không biết nên trả lời như thế nào.

Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với nhiều người lạ như vậy. Không giống lúc trước quần lấy người khác tìm việc, bây giờ cậu là người có thân phận, quan trọng hơn là cậu có quan hệ với Tông Tĩnh Lê.

Cậu không thể vì bữa cơm mà làm một con vịt không có thể diện, ở trước mặt người khác cậu không thể hành động thiếu suy nghĩ. Tông Tĩnh Lê uống giúp cậu không ít rượu, nhìn ra cậu không thoải mái, anh dẫn cậu rời đi trước.

“Em sao vậy, không thích bọn họ?” Tông Tĩnh Lê hỏi.

Phàn Nhã nhìn chằm chằm sương sớm trên cửa kính xe, nhìn một hồi lâu mới đáp: “Bọn họ không thích em?”

“Em quan tâm làm gì?” Tông Tĩnh Lê cười: “Bọn họ không thích cũng phải thích.”

Phàn Nhã luôn cảm thấy có gì đó gượng gạo, cậu bỏ qua điểm này, hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

“Về nhà ba mẹ tôi.”

[38]

Lúc Tông Tĩnh Lê ấn chuông cửa, Phàn Nhã bỗng nhiên nói: “Em không muốn vào.”

“Hả?”

Tông Tĩnh Lê còn chưa kịp hỏi rõ ràng, cửa đã mở.

[39]

Tông Tĩnh Lê đã sớm come out với gia đình, cùng bạn trai cũ làm ầm ĩ rất lớn, muốn giấu cũng giấu không được. Nhiều năm như vậy, người trong nhà cũng đã chấp nhận, hai người già hi vọng anh có thể tìm được người đáng tin cậy.

Tuy rằng Phàn Nhã còn nhỏ tuổi nhưng đáng vẻ ngoan ngoãn hiền lành của cậu rất được hai người già nhà họ Tông yêu thích.

Tông Tĩnh Lê lược bỏ quá trình anh quen biết Phàn Nhã, chỉ nói tình cờ gặp được khi đi chơi với bạn bè. Hai người già càng nhìn Phàn Nhã càng thích, đối xử với Phàn Nhã như con ruột trong nhà.

Lần đầu tiên trừ Tông Tĩnh Lê có người đối tốt với cậu như vậy, đáng lý ra cậu nên vui vẻ. Nhưng ba mẹ của Tông Tĩnh Lê càng đối tốt với Phàn Nhã, cậu càng lúng túng.

Không, có lẽ cậu nên, nên suy nghĩ lại đã...

[40]

Khi đó, Tông Tĩnh Lê hỏi Phàn Nhã: “Em thật sự thích tôi?”

Quả thật là cậu thích Tông Tĩnh Lê, cũng bởi vì thích nên mới không muốn bỏ đi.

Nhưng cậu dần nghĩ lại, thích của cậu và thích của Tông Tĩnh Lê giống nhau sao?

Cậu tu luyện nhiều năm như vậy, ở chung với một con ngỗng không đàn hoàng, đối với chuyện tình cảm không có khái niệm gì. Cậu thích Tông Tĩnh Lê là vì ở bên anh rất thoải mái, yên tâm.

Cậu rất ỷ lại người này, như chim non ỷ lại chim mẹ. Bọn họ ôm, hôn, thậm chí là lên giường. Lúc này Phàn Nhã mới tỉnh tỉnh mê mê hiểu được chữ thích của Tông Tĩnh Lê.

Có lẽ là thích của cậu cũng gần như thích của Tông Tĩnh Lê. Có lẽ vì thích nên cậu mới yêu đương với Tông Tĩnh Lê, còn tương lai nên đi như thế nào, cậu hoàn toàn không nghĩ tới.

Cậu phải ở lại nhân gian sao? Bây giờ cậu vẫn chưa thành thực, nếu bị bại lộ thì sao đây? Sư phụ còn đang đi du lịch, nếu sư phụ không đồng ý thì tính sao?

Lúc ấy cậu cất tiền Tông Tĩnh Lê đưa cho, lúc ấy cậu quyết định ở lại. Lúc ấy cậu muốn ở lại một thời gian, sau đó như thế nào thì từ từ tính.

Có lẽ có một ngày cậu sẽ rời đi. Nhưng ba mẹ Tông Tĩnh Lê thích cậu như vậy, đến lúc đó cậu phụ bạc không chỉ có một người — quyết định của cậu đúng đắn sao?

9. Chương 9

Edit: Qiezi

[41]

Sau khi quay về từ nhà ba mẹ, Tông Tĩnh Lê luôn cảm thấy Phàn Nhã không được vui. Cậu không bám lấy anh, cười ngây ngô như trước kia mà trái lại hay cau mày không biết đang nghĩ cái gì, còn chạy qua phòng ngủ đã gần như bỏ trống trong nhà anh.

Anh hỏi Phàn Nhã: “Là bạn tôi khiến em không vui?”

Phàn Nhã lắc đầu.

“Là ba mẹ tôi?”

Phàn Nhã suy tư: “Không phải.”

“Vậy tại sao?”

“Anh...” Phàn Nhã nhỏ giọng nén giận: “Vẫn lo lắng? Không sao, ba mẹ tôi rất thích em.”

“Không phải chuyện này.” Phàn Nhã nói: “Em chưa chuẩn bị tư tưởng!”

“Xin lỗi, xin lỗi em.” Tông Tĩnh Lê hôn lên má Phàn Nhã: “Không phải em đã đồng ý cùng tôi về nhà sao? Sau này tôi sẽ nói với em. Em cảm thấy rất lo lắng, không chuẩn bị tốt?”

Phàn Nhã mím môi im lặng, hồi lâu sau mới cẩn thận nói: “Nếu... Nếu sau này chúng ta chia tay thì sao?”

“Hử?” Tông Tĩnh Lê dường như bị câu hỏi này dọa sợ, nhéo mặt Phàn Nhã: “Chúng ta mới bắt đầu chưa bao lâu, em đã nghĩ đến chuyện chia tay?”

Phàn Nhã cố chấp: “Lỡ xảy ra thì sao?”

“Lỡ chia tay cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến em, quan tâm làm gì?” Tông Tĩnh Lê nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa!”

Nhưng chuyện này không thể nói thôi là thôi, Phàn Nhã luôn bất an, cũng không thân mật với Tông Tĩnh Lê nữa. Tông Tĩnh Lê có hỏi vài lần, Phàn Nhã chỉ lắc đầu cho có lệ, mơ mơ hồ hồ không nói đến trọng điểm.

Tông Tĩnh Lê bận bịu, hỏi vài lần không được gì nên cũng đành mặc kệ. Anh nghĩ có thể là do Phàn Nhã còn nhỏ, không có kinh nghiệm gì, có lẽ để cậu muốn nghĩ gì thì nghĩ là được.

Hai người không ai để ý đối phương, dưới một mái nhà thật sự tương kính như tân*.

(Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như khách)

[42]

Tông Tĩnh Lê đi làm, di Lưu ở ngoài chăm sóc vườn rau, trong nhà chỉ còn Phàn Nhã và Meo Meo, giữ khoảng cách an toàn 10 mét, không quấy rầy nhau, cuộc sống an lành.

Phàn Nhã ở trên lầu đọc sách thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng vù vù từ phòng khách truyền đến cùng với tiếng Meo Meo gào thê lương. Cậu lập tức chạy xuống lầu, phát hiện có một người đàn ông đang ngồi trên sofa, tạo hình vô cùng phóng khoáng, đơn giản mà nói chính là quần áo không chỉnh tề, râu ria xồm xoàm, trên tóc còn có mấy cọng lông đang run rẩy.

Phàn Nhã cảnh giác nhìn người này, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng. Cửa không mở, hấn vào bằng cách nào? Là trộm? Có tên trộm nào ung dung bình thản như vậy? Chẳng lẽ là vào cướp?

Phàn Nhã lặng lẽ mở di động, chuẩn bị báo cảnh sát. Cậu hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông kia cũng rất hưng phấn la lên: “Tiểu bảo bối! Sao ngay cả con cũng không nhận ra ta?”

“Sư phụ?”

“Ai nha, đương nhiên là vi sư rồi! Ngay cả ta mà con cũng nhận không ra, thật khiến vi sư siêu thất vọng!”

Phàn Nhã ầm ức: “Lần đầu tiên con thấy hình người của sư phụ...”

“Ta còn cho rằng chúng ta rất ăn ý!”

“À đúng rồi, khẩu âm của sư phụ...”

“A? Là khẩu âm lúc ta du lịch sang Đông Hải Nam Hải, cũng không tệ, có cơ hội ta sẽ dẫn con đi. Nó chính là con dâm long, muốn ép khô ta! Ai nha, không ngờ nó lại là loại như thế, nhắc tới là tức...”

Phàn Nhã tiêu hóa tin tức, cảm thấy lượng tin tức này hơi lớn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì có lẽ cậu và Tông Tĩnh Lê đã sống quá vô độ, nghe lời ai nói cũng cảm thấy có quan hệ bất chính.

“Aiz, còn con, sao con lại chạy tới đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Khụ, con...” Phàn Nhã khịt mũi: “Chuyện này nói ra rất dài dòng...”

[43]

“Cho nên...” Bách Ngạc nhướn mày: “Ta mới đi có một thời gian ngắn, con không những làm mất đồ của ta mà còn yêu đương?”

“Duyên phận tới thôi sư phụ.”

“Tới cái con khỉ.” Bách Ngạc bực tức: “Con biết được bao nhiêu người? Con biết hấn là ai không, có thể dụ dỗ con đến thần hồn điên đảo? Lúc đầu là hấn bao nuôi con! Bảo bối ngoan của ta, loại đàn ông này đáng tin sao?”

“Anh ấy tốt lắm.” Phàn Nhã vô thức biện hộ cho người đàn ông của mình.

“Bị dụ thành ra như vậy!” Bách Ngạc hận không thể rèn sắt thành thép: “Được được được, không nói chuyện này nữa. Vậy con muốn vui đùa với hấn hay là muốn sống chung lâu dài? Con với hấn không hiểu gì về nhau, con tính làm sao? Lỡ như, ta nói lỡ như con bại lộ thì sao? Lúc bái sư không phải vì con sợ hãi con người sao, bây giờ không sợ nữa?”

Sư phụ thật sự tức giận, Phàn Nhã nghĩ thế, tức đến mức khẩu âm cũng quay về ban đầu rồi.

Đây vốn chính là vấn đề cậu suy nghĩ mấy ngày nay. Cậu trốn tránh, do dự, thậm chí còn hoài nghi về đoạn tình cảm này. Nhưng sư phụ nói như vậy lại khiến cậu có chút phản nghịch, không phục.

“Sẽ có cách thôi.” Phàn Nhã nói: “Xe đến trước núi ắt có đường... Con rất thích anh ấy.”

“Aiz!” Bách Ngạc thở dài. Đồ đệ lớn rồi, đang yêu đương không quản được!

Hấn cố gắng bỏ qua chuyện trước giờ chưa từng quản được đồ đệ.

Phàn Nhã u buồn nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy bóng dáng Tông Tĩnh Lê từ gara đi ra.

“!” Phàn Nhã la lên: “Sư phụ!”

“Cái gì?” Bách Ngạc bị dọa giật mình: “Giật cả mình.”

Phàn Nhã vội la lên: “Anh ấy về rồi! Sư phụ, lúc này người vào từ chỗ nào?”

Bách Ngạc chỉ tay: “Cửa sổ.”

“Vậy sư phụ theo đường cũ ra ngoài đi!”

“Bây giờ ngay cả cửa cũng không cho ta đi?” Bách Ngạc kinh hãi. Có đàn ông rồi là đối xử với sư phụ như thế?!

“Không phải mà, anh ấy vào từ cửa chính, không còn kịp rồi!”

[44]

Khi Tông Tĩnh Lê vào nhà lập tức nhìn thấy một người đàn ông chạy trốn từ cửa sổ nhà mình, bên trong còn có Phàn Nhã hỗ trợ.

Đúng là một bức tranh gian phu chạy trốn rất tiêu chuẩn.

Anh bình tĩnh mở cửa vào nhà nhìn thấy Phàn Nhã ngồi ở phòng khách, đáng vẻ co quắp.

Phàn Nhã thấy anh, cậu và Meo Meo cùng nhào tới, mắt sáng long lanh: “Anh đã về rồi!”

Phàn Nhã vừa nhiệt tình vừa đáng yêu, thậm chí còn không bảo trì khoảng cách an toàn với Meo Meo, biểu hiện rất quá lố. Phàn Nhã ngốc, cậu đã quên bọn họ đang chiến tranh lạnh hay sao?

Tông Tĩnh Lê lạnh nhạt gạt đầu, hỏi: “Trong nhà chỉ có em?”

“Đúng vậy.”

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có.”

“Không ai tới?”

“Có thể có ai tới?”

Tông Tĩnh Lê nhìn chăm chăm ánh mắt của Phàn Nhã. Cậu không biết nói dối, dùng cảm nhìn thẳng đối phương nhưng hàng mi run rẩy dễ dàng tố cáo cậu đang khẩn trương.

Tông Tĩnh Lê nhớ lại Phàn Nhã đột nhiên lạnh nhạt với anh, có lẽ không phải là chuyện trùng hợp. Nhưng anh vẫn rất tin tưởng cậu bạn trai nhỏ của anh, anh không vạch trần, cũng không gặng hỏi. Anh chỉ nói: “Em có khó khăn gì sao?”

“Không có?”

“Có gì không tiện nói? Em không cần để ý, cứ nói với tôi, tôi có thể giúp em.”

Phàn Nhã trầm thì: “Thật sự không có.”

“Ừ.” Tông Tĩnh Lê đáp lời: “Nếu có gì cần, có khó khăn gì không giải quyết được, em nhất định phải nói với tôi.”

“Ừ.” Phàn Nhã phiền muộn nghĩ, nói kiểu gì đây? Thưa anh, thật ra em không phải người, anh có muốn sống quãng đời còn lại với một con vẹt không?

[45]

Phàn Nhã cảm thấy tình huống càng ngày càng mất khống chế.

Trong khoảng thời gian này, Phàn Nhã có hai lần mất khống chế biến lại thành vẹt. May là Tông Tĩnh Lê không ở nhà, may là nhà đủ lớn, không ai nhìn thấy cậu.

Cậu không biết vì nguyên nhân gì —— vốn bản lĩnh cậu học được không tới nơi tới chốn, bây giờ không biết là vì cậu rời khỏi động phủ quá lâu hay vì suy nghĩ quá nhiều, tâm tình biến hóa. Nói chung hình người của cậu càng ngày càng không ổn định, cậu phải giảm thiểu thời gian chung đụng với Tông Tĩnh Lê, cố gắng giam mình trong phòng, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn trước mặt anh.

Cậu lo lắng trốn trốn tránh tránh, trong mắt Tông Tĩnh Lê lại là chiến tranh lạnh tăng cao. Tông Tĩnh Lê cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đang chuẩn bị tìm cơ hội nói chuyện đằng hoàng với cậu.

Trên bàn cơm trưa, hai người hiếm khi có cơ hội gặp mặt.

Phàn Nhã: “Ừm ——”

Tông Tĩnh Lê: “Phàn Nhã ——”

Hai người đồng thời lên tiếng, bầu không khí hơi xấu hổ.

“Em nói trước đi.”

“Em muốn về nhà vài ngày.”

Tông Tĩnh Lê nghe thấy đành nuốt xuống suy nghĩ muốn tâm sự. Lúc anh mới gặp Phàn Nhã, rõ ràng là Phàn Nhã không có nhà mới tới tìm anh. Lúc Phàn Nhã nhắc tới gia đình luôn nói rất qua loa, có thể gần đây cậu khác thường có liên quan đến gia đình hư vô mịt mù này.

Nếu suy nghĩ kỹ thì Phàn Nhã vẫn còn trẻ con, có lẽ là mâu thuẫn với gia đình. Tông Tĩnh Lê thở dài, yêu đương với một cậu bé thật sự rất vất vả.

Cho cậu chút thời gian xử lý chuyện nhà cũng tốt, xử lý xong, quan hệ của bọn họ sẽ khôi phục bình thường.

“Đương nhiên có thể.” Tông Tĩnh Lê nói: “Nếu như có cái gì cần hỗ trợ thì nhớ nói với tôi.”

10. Chương 10

Edit: Qiezi

[46]

Không biết sư phụ lại chạy đi chỗ nào, động phủ trống không, vắng ngắt. Nhìn mùa này có lẽ sư phụ lại chạy qua Tô Châu ăn cua.

Tuy rằng quanh quẽ nhưng khiến Phàn Nhã cảm thấy an toàn như trước kia. Cậu có thể tự do tự tại làm chủ vệt nhỏ, không cần lo lắng ai sẽ tính kế lên người cậu, cũng không cần lo lắng sẽ bại lộ trước mặt ai đó.

Nếu cậu không gặp Tông Tĩnh Lê, có lẽ cậu sẽ du lịch một vòng rồi trở về, chơi rồi ngủ, chờ sư phụ không đáng tin cậy trở về, tiếp tục tu luyện thanh tịnh.

Thế nhưng cậu không phải loại không có vương bận —— cậu từng thấy qua trăm sắc thái nhân gian, cậu còn thử yêu đương. Cậu gặp được người đối xử với cậu siêu tốt, sao có thể dễ dàng quên được?

Phàn Nhã vẫn không muốn từ bỏ. Cậu rất muốn làm người, lúc này không phải vì sợ bị ăn mà là vì cậu muốn yêu Tông Tĩnh Lê.

Cậu muốn quang minh chính đại, làm bạn trai anh thật lâu, thật lâu.

Cậu nhất định phải làm cho hoàn mỹ, không thể để lại bất kỳ tai họa ngầm nào. Cậu tự phong bế bản thân, ngày đêm tu luyện. Cậu phải nhanh một chút, phải tu luyện xong khi Tông Tĩnh Lê còn yêu cậu, trước khi Tông Tĩnh Lê từ bỏ cậu, quên cậu.

Nhưng Phàn Nhã càng sốt ruột, càng cố gắng, hiệu quả lại càng tệ. Thời gian cậu có thể biến hóa càng lúc càng ngắn, trạng thái cũng càng không ổn định. Cậu muốn tìm sư phụ xin giúp đỡ nhưng ngay cả cách liên lạc với sư phụ cũng không có.

Không được, không được! Xuất phát từ một chú vịt hoang, Phàn Nhã có thể làm được đến bây giờ đã là quá tốt rồi. Nhưng vẫn chưa đủ, cậu không chờ được!

Phàn Nhã thật lòng thích Tông tiên sinh, thật sự muốn ở bên anh, mãi mãi bên nhau.

Cậu phải làm sao đây!

Phàn Nhã phiền muộn xoay tới xoay lui, nhưng trong động phủ rộng tuếch, càng không có bảo điển bí tịch gì, chỉ có một chiếc di động bị cậu lãng quên đã lâu.

Phàn Nhã mở di động, trên màn hình chỉ chút thông tin của người duy nhất liên lạc cho cậu.

Tất cả đều là SMS và tin nhắn WeChat do Tông Tĩnh Lê gửi tới, anh đang tìm cậu.

[47]

Tông Tĩnh Lê vô cùng hối hận không hỏi rõ mười tám đời tổ tông nhà Phàn Nhã. Anh bỗng nhiên phát hiện liên hệ giữa anh và Phàn Nhã chỉ có chiếc di động, Phàn Nhã chỉ cần không nghe điện thoại không trả lời tin nhắn, đối với anh mà nói chính là bốc hơi khỏi nhân gian.

Phàn Nhã đi mấy ngày, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Anh không sợ Phàn Nhã lừa anh, dù sao cậu chưa lấy thứ gì, ngay cả tiền lương cũng không mang theo. Nếu muốn chạy thì cậu có mưu đồ gì? Ngủ với anh à?

Anh bắt đầu suy nghĩ lại, sao bản thân có thể an tâm để Phàn Nhã đi? Người gốc như vậy, ngây thơ như vậy, vừa nhìn là biết không có kinh nghiệm xã hội gì, đi ngoài đường không khéo bị người ta lừa bắt.

Anh không liên lạc được cho Phàn Nhã, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, muốn tìm người nhưng không tìm được. Tông Tĩnh Lê đã sắp báo cảnh sát, 110 cũng đã được ẩn rồi, bỗng nhiên một cuộc điện thoại gọi tới.

Là Phàn Nhã.

“Alo?”

Ngữ điệu thiếu niên mềm mại, mang theo một chút thăm dò, chính là người anh quen thuộc.

“Sao em về mà không có tin tức gì? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có gì, không có gì.” Phàn Nhã chần chờ một lúc rồi nói: “Em có chuyện muốn thương lượng với anh...”

“Chuyện gì?”

“Có thể là em phải rời đi một thời gian...” Trong giọng nói Phàn Nhã dường như có chút ảm ức: “Anh, anh có thể chờ em không?”

“Có thể gặp nhau không?” Tông Tĩnh Lê hỏi: “Hai ba câu không thể nói rõ được.”

“Được.” Phàn Nhã nghĩ chỉ gặp nhau thôi, hẳn là không có chuyện gì.

“Vậy tới nhà tôi đi, tôi cho người đón em.”

[48]

Phàn Nhã nghĩ chỉ cần Tông Tĩnh Lê chịu chờ cậu là tốt rồi. Cậu sẽ quần lấy sư phụ, cậu sẽ cố gắng tu luyện, cậu phải làm thật tốt để có thể an tâm đứng bên cạnh Tông Tĩnh Lê. Quá trình này có thể sẽ không dài, có lẽ chỉ cần một hai năm —— chỉ cần đối phương chịu chờ cậu.

Lúc nhìn thấy Tông Tĩnh Lê, cậu vẫn không thể nén chua xót, mũi cay cay, nhào lên ôm đối phương.

Tông Tĩnh Lê xoa đầu cậu: “Em sao vậy, chịu uất ức?”

Phàn Nhã ngẩng đầu hỏi: “Anh sẽ chờ em đúng không?”

“Đương nhiên rồi.” Tông Tĩnh Lê hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có thể nói với tôi không?”

Phàn Nhã rũ mắt, lắc đầu.

Tông Tĩnh Lê thở dài: “Tôi biết tình huống của em hơi phức tạp, tôi cũng không hỏi nhiều, tôi cảm thấy chúng ta nên có không gian riêng. Nhưng tôi hiểu biết về em quá ít, em rời khỏi tôi, tôi còn không tìm được

em —— em không muốn nói gì với tôi sao?”

Phàn Nhã vẫn lắc đầu.

“Em không tin tôi?”

“Không phải!” Trong lời Phàn Nhã xuất hiện vẻ vội vàng: “Em không thể nói!”

“Vậy ít nhất em nên cho tôi cách thức liên lạc với em.” Tông Tĩnh Lê kéo tay cậu: “Em cái gì cũng không nói, chỉ ném một câu muốn tôi chờ em?”

“Em không thể nói, em thật sự không thể nói...” Phàn Nhã hơi nức nở: “Là anh không tin em... Anh nghĩ em sẽ chạy trốn? Không quay về nữa?”

“Tôi không có ý này.” Tông Tĩnh Lê nhíu mày: “Không có lý do, không có kỳ hạn, không có cách liên lạc. Đổi lại là em, em sẽ không hỏi sao? Tôi cho rằng chúng ta nên thẳng thắn với nhau —— Phàn Nhã, Nhã Nhã, mặc kệ em muốn làm gì, tôi đều có thể chờ, nhưng tôi hy vọng chờ đợi của tôi có giá trị.”

Anh nhìn Phàn Nhã, nhưng Phàn Nhã vẫn lắc đầu: “Không được, không được, thật sự không được... Em rất thích anh nhưng em không thể nói!”

Phàn Nhã vừa dứt lời thì Tông Tĩnh Lê đã thấy Phàn Nhã biến mất trước mặt anh. Anh quá sợ hãi, dường như cho rằng mình đang nằm mơ.

Liếc mắt nhìn lại thì thấy một cục lông —— là con vịt ngày ấy trên giường.

Phàn Nhã cũng bừng sốt, cậu không có chỗ trốn, vội vàng chui xuống gầm giường.

Tông Tĩnh Lê:?

Anh nhéo nhéo tay, đau quá, không phải nằm mơ. Kết hợp với chuyện lúc trước, anh có một suy nghĩ lớn mật.

Anh thử gọi với xuống gầm giường: “Phàn Nhã?”

Chú vịt kia rụt ra sau một chút.

“Nhã Nhã, là em phải không?”

Vịt vịt không thể lui, chỉ có hai mắt đen bóng phản chiếu chút ánh sáng nhạt nhòa.

[49]

Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu thật rồi.

Tất cả cố gắng của cậu đều trở thành công cốc, kế hoạch của cậu càng không thể thực thi. Đáng lý ra cậu không nên đến đây!

Có lẽ cậu không nên yêu đương. Nếu cậu ngoan ngoãn trở về, sao có thể xảy ra chuyện này. Anh sẽ xử lý cậu như thế nào đây? Ăn luôn thì hơi quá lỗ, có lẽ sẽ báo cảnh sát? Có lẽ sẽ đưa cậu đến nơi nào đó để nghiên cứu không chừng?

Phàn Nhã lui sát gầm giường, cẩn thận cùng vất vả nằm sắp xuống đối diện với Tông Tĩnh Lê.

Vì sao lại thành như vậy... Là do lúc này tâm tình cậu rất kích động. Cậu vốn muốn bình tĩnh nói chuyện, cậu không ngờ sẽ biến thành cái dạng này.

Nhưng bây giờ nói cái gì cũng đã muộn, cậu cố gắng bảo vệ tất cả, bây giờ đều bại lộ.

Nhưng cậu thật sự thích Tông tiên sinh, cậu rất muốn ở bên anh ấy.

Tại sao lại thành như thế này!

Tông Tĩnh Lê khẽ gọi cậu: “Phàn Nhã, ra ngoài đi, không sao đâu.”

Phàn Nhã dán chặt chân tường, vẫn không nhúc nhích.

“Em đừng sợ, tôi sẽ không làm hại em... Trong đó có bụi, em ra ngoài đi.”

Đôi mắt nhỏ của Phàn Nhã mở lớn nhìn anh, vẫn không nhúc nhích.

Vào lúc này, cậu không thể nào tin tưởng anh.

Thần kinh Phàn Nhã căng như dây đàn, cùng Tông Tĩnh Lê giằng co. Bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng kêu mềm mại: “Meow ——”

Cậu quay đầu lại, đôi mắt to màu xanh da trời của Meo Meo đang nhìn chăm chăm cậu.

“Các!! ——” Phàn Nhã lao ra khỏi gầm giường. Hù chết vịt, sao mèo đi không có tiếng động nào vậy trời!

Cậu hóa thành hình người, chỉ vào Tông Tĩnh Lê đang muốn đến gần: “Đừng tới đây!”

Tông Tĩnh Lê im lặng một hồi rồi nói: “Đây là bí mật em không thể nói với tôi sao?”

“Rất xin lỗi, rất xin lỗi...” Phàn Nhã nói năng lộn xộn: “Em không nên lừa anh, nhưng em cũng không muốn hại anh! Em, em rất thích anh, xin lỗi...”

Tông Tĩnh Lê gật đầu: “Không sao.”

Phàn Nhã cố nhịn nhưng nước mắt vẫn rơi tí tách: “Xin anh, em không có ác ý, anh thả em đi đi, anh đừng bắt em... Em không nên quấy rầy anh, bây giờ em sẽ đi!”

Tông Tĩnh Lê chậm rãi đến gần Phàn Nhã, cậu lau nước mắt: “Anh đừng kích động! Xin anh, tha cho em...”

“Rốt cuộc là ai đang kích động...” Tông Tĩnh Lê cười khổ: “Em đừng sợ, tôi sẽ không hại em.”

Anh đi đến bên cạnh Phàn Nhã, ôm lấy cậu. Phàn Nhã khóc càng hung: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, nhưng em thật sự thích anh nhiều lắm...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi của Phàn Nhã đã khóc đến tèm lem, Tông Tĩnh Lê nâng mặt cậu, giúp cậu lau nước mắt.

“Rốt cuộc tôi có bao nhiêu may mắn mới có thể nhặt được một tiểu tinh linh?”

Phàn Nhã đẩy Tông Tĩnh Lê ra, khóc đến mặt méo xệch, nghe anh nói xong sững sờ tại chỗ.

“Anh... Không chia tay em?”

“Vì sao phải chia tay?” Tông Tĩnh Lê cười.

“Anh không sợ? Anh không thấy quái dị? Em không phải người!”

“Không phải ai muốn cũng được đâu.” Tông Tĩnh Lê nói: “Vịt con độc nhất vô nhị của tôi.”

“Anh... anh thật sự không chê em?”

Tông Tình Lê nhéo chóp mũi Phàn Nhã: “Tôi thích em nhất. Cho dù em là cái gì, tôi đều thích em.”

11. Chương 11

Edit: Qiezi

[50]

Bỗng nhiên phát hiện bạn trai nhỏ của mình không phải người mà là một con vịt, đúng là trong chốc lát không dễ tiêu hóa.

Cũng may Tông Tình Lê nhanh chóng tìm được thú vui mới.

“Nhã Nhã.” Anh cười dịu dàng: “Biến thành vịt cho tôi xem đi.”

“Không.”

“Biến một lần thôi.”

“Không muốn!” Thái độ Phàn Nhã rất kiên quyết. Vốn dĩ đối phương tiếp thu chuyện cậu là vịt khiến cậu rất vui vẻ, nhưng tiếp thu này có phải quá cao hay không? Vì sao lại có yêu cầu kỳ quái như vậy!

“Em biến một lần đi, chúng ta ra ngoài ăn.” Tông Tình Lê từng bước dụ dỗ.

Phàn Nhã hơi dao động.

“Tôi dẫn em đi chơi, cuối tuần chúng ta đi leo núi, ngắm mặt trời mọc.” Tông Tình Lê gần như làm nũng: “Biến một xíu thôi, được không em?”

“Vậy một lần thôi.” Phàn Nhã thỏa hiệp.

Vì thế cậu trai xinh đẹp trên giường biến mất, chỉ để lại một đống quần áo, bên trong có một cục nho nhỏ gồ lên.

Tông Tình Lê:?

Phàn Nhã:?

Vải vóc che hai mắt Phàn Nhã, cậu vắt vả lần mò trong bóng tối. Vẫn là Tông Tĩnh Lê vớt cậu khỏi đồng quần áo, ôm vào lòng. Anh nâng cái bụng ấm áp của vịt vịt, bình tĩnh xoa tới xoa lui lông trên đỉnh đầu vịt vịt.

Còn hôn một cái lên miệng nhỏ của vịt vịt.

Meo Meo nhảy lên giường, lòng vòng quanh Tông Tĩnh Lê kêu meo meo. Bây giờ nó đã không còn tò mò chú vịt mới tới này, vấn đề ở chỗ sen của nó sao có thể vuốt ve con vịt khác! Như thế mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được nữa!

Meo Meo cố chấp nhét cái đầu xù lông vào tay Tông Tĩnh Lê. Vuốt ve tui, ngay bây giờ!

Tông Tĩnh Lê vuốt cho có lệ, sau đó nhốt Meo Meo ngoài cửa.

Meo Meo: Không phải tui không thấy rõ, thế đạo bây giờ biến hóa lạ quá.

Mèo không thể dùng lời nói đòi miêu quyền

Tông Tĩnh Lê nhìn như bình tĩnh vuốt lông vịt, sau đó lật Phàn Nhã nằm ngửa.

Phàn Nhã: Cạc cạc cạc?

Tông Tĩnh Lê chọc chọc bụng nhỏ mượt mà, lại sờ tới sờ lui.

Phàn Nhã bị sở thích ác ôn của bạn trai làm sợ hãi, muốn xoay người lại nhưng không được, hai chân vịt quơ quào trên không trung.

Phàn Nhã nhìn thấy rất rõ ràng vui sướng không thể che giấu trong mắt Tông Tĩnh Lê!

Ảnh hoàn toàn không yêu tui! Ảnh chỉ muốn vuốt lông vịt thôi! Phàn Nhã căm giận nghĩ. Chia tay, lập tức chia tay!

Phàn Nhã tức giận biến trở về hình người, nhưng quần áo vẫn còn ở chỗ cũ.

..... Có hơi xấu hổ. Cậu kéo chăn che người lại, dánh vể hưng sư vấn tội trong nháy mắt chùng xuống.

“Ể, lúc em biến hình không để ý tới quần áo sao?” Tông Tĩnh Lê bật cười: “Sư phụ dạy em như vậy?”

“Không phải!” Phàn Nhã phân bua: “Đây là chuyện ngoài ý muốn! Rõ ràng trước kia anh cũng thấy qua, không phải như thế!”

“Vậy biến lại tôi xem xem?”

“Nằm mơ!” Phàn Nhã quần chặt chần.

“Được rồi, vậy không biến.” Tông Tĩnh Lê nói: “Mặc quần áo vào cũng phiền toái, không bằng...”

[51]

Nhưng sau này Phàn Nhã vẫn thường xuyên bị dụ biến tới biến lui.

Đối với chuyện này, Tông Tĩnh Lê chỉ mỉm cười nói: Em làm người vẫn còn non lắm.

[52]

Từ sau khi biết rõ về Phàn Nhã, Tông Tĩnh Lê về nhà thường xuyên gặp được chuyện mới mẻ. Tựa như dưới lòng đại dương, mỗi ngày đều có phát hiện mới, cuộc sống tràn ngập tò mò cùng lạc thú.

Ví dụ như hôm nay, anh mở cửa ra là nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trong phòng khách. Hắn mặc quần đùi sơ mi trắng, đang ôm bạn trai của anh.

Không phải là gian phu ngày đó sao!

Tuy rằng anh biết người này không phải gian phu, nhưng nghĩ đến lúc trước Phàn Nhã cùng anh quây một trận đòi bỏ đi, hắn không thể thoát khỏi liên can. Anh nghiêm mặt, khụ một tiếng, đóng sầm cửa.

Tông Tĩnh Lê hỏi: “Chào ngài, xin hỏi ngài là?”

“Ai nha, Tông tiên sinh phải không?” Bách Ngạc mỉm cười hiền lành: “Chào cậu chào cậu, ta là sư phụ của Phàn Nhã!”

“Nghe danh đã lâu, cảm ơn anh đã dạy bảo Phàn Nhã.” Tông Tĩnh Lê hỏi: “Xin hỏi nên xưng hô như thế nào?”

Bách Ngạc cười: “Cậu cứ gọi là sư phụ đi!”

Tông Tình Lê:? Tốt xấu gì anh cũng là người có uy tín danh dự!

“Khụ.” Phàn Nhã xấu hổ ho một tiếng: “Anh không cần để ý đến sự phụ.”

“Aiz!” Bách Ngạc thở dài: “Có đàn ông là không cần sự phụ nữa!”

“Vậy ngài tính tới đây làm gì?”

“Cũng không có làm gì.” Bách Ngạc nói: “Ta tới xem Phàn Nhã của chúng ta... Cũng tới xem cậu. Nhìn xem là ai câu hồn của tiểu bảo bối đi mất.”

Phàn Nhã: Làm sao bây giờ, cảm giác hơi ghê ghê.

Tông Tình Lê duy trì nụ cười, lại hỏi: “Vậy ngài hài lòng không?”

Bách Ngạc rất u buồn cào cào tóc: “Không hài lòng thì sao mà hài lòng thì sao? Nhưng ta nói cho cậu biết, cậu phải đối tốt với nó một chút —— cậu ra ngoài hỏi thăm xem, đám yêu quái ở cái thành Nam Kinh này có ai không biết tên ta?”

“Được.” Anh phải đi đâu hỏi thăm đây?

“Thằng ôn tiểu long ở Nam Hải... Khụ, tiểu long thái tử khá thân với ta, mười vạn hải quân cũng chỉ cần một câu nói của ta.”

“Được.”

[53]

“Đúng rồi, nghe nói cậu mở quán bán thịt vịt?” Bách Ngạc nói: “Nhã Nhã không thích, đóng cửa đi.”

“Tôi đã nói rồi, đó là do ba tôi mở, không phải của tôi.” Tông Tình Lê giải thích.

Bách Ngạc hỏi: “Vậy cậu làm gì?”

“Tôi... Bây giờ tôi đang khôi phục hệ sinh thái.”

“Ừm, còn được quốc gia hưởng ứng kêu gọi.”

“Quá khen, quá khen.” Tông Tĩnh Lê nói: “Chủ yếu là vì bảo vệ sinh thái, giữ lại non xanh nước biếc, cho vệt hoang trong thiên hạ một mảnh trời đất tự do!”

[54]

Bách Ngạc hay kéo Phàn Nhã trở về, để cậu tu luyện trong động phủ, phòng ngừa lại xảy ra chuyện tự dừng biến thành vệt.

“Aiz.” Bách Ngạc ngửa mặt thở dài: “Không gặp con thường xuyên, nhớ quá.”

“Trước kia không thấy sư phụ nhớ nhưng con như vậy...”

“Trước khác giờ khác.” Bách Ngạc nói: “Cho dù không cần miễn tưới nước bón phân thì cũng là cải trắng ta trồng ra. Trong lúc nhất thời vô ý bị heo đùn đi mất, có thể không đau lòng sao!”

“Sư phụ cũng quá vô ý.” Phàn Nhã nói: “Lần trước chính miệng sư phụ nói thích làm gì thì làm, không cần nhớ người.”

Bách Ngạc vô cùng đau đớn: “Vi sư đã nói hết lời rồi! Ai ngờ bé con ngoan như vậy lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa này chứ!”

[55]

Phàn Nhã đã quyết định sinh sống trường kỳ tại nhân gian, cứ ru rú ở nhà cũng không phải cách, cậu thương lượng với Tông Tĩnh Lê tìm chuyện để làm.

“Em có thể học chút kiến thức.” Tông Tĩnh Lê đề nghị: “Nếu không muốn ra ngoài học thì tôi mời gia sư cho em. Em cảm thấy hứng thú với thứ gì?”

Phàn Nhã đáp: “Em muốn... Em muốn học thứ gì đó có thể giúp đỡ anh.”

“Ừm cái này... Thời gian học tương đối dài.”

“Không sao, em từ từ học cũng được.” Phàn Nhã chỉ vào giá sách cực lớn chiếm một mặt tường trong phòng làm việc: “Sách nào đây anh?”

Tông Tĩnh Lê chỉ một loạt sách: “Ồ đây này.”

Phàn Nhã nhìn lướt qua, Đại cương khổng chế ô nhiễm , Nguyên lý hóa học phổ thông , Giám sát

hoàn cảnh , Công trình cơ học

Tông Tĩnh Lê đề tay Phàn Nhã đang đặt trên giá sách rồi lại lấy ra một quyển sách: “Đừng vội, em có thể học cái này trước.”

Toán học năm năm tiểu học (thượng)

[56]

Sau khi học xong toán cấp 2, Phàn Nhã bỏ cuộc. Cậu thu tay đúng lúc, bỏ tà theo chính, học mỹ thuật tạo hình.

Cậu chỉ là một con vịt thôi, tại sao phải làm khó dễ bản thân chứ?

360 nghề, nghề nào cũng có chuyên gia. Vẽ vời có thể thu hút mọi người hướng về thiên nhiên, cũng là cống hiến một phần vì sự nghiệp bảo vệ môi trường!

[57]

Tông Tĩnh Lê như một người ba hiền hậu, bưng một ly sữa bò nóng cho Phàn Nhã chong đèn chăm chỉ đến khuya.

“Đừng xem nữa, cứ từ từ.”

“Ừ...”

“Đói không?”

“Không đói.” Phàn Nhã uống một ngụm sữa: “Còn anh?”

“Tôi đói.”

“À?” Phàn Nhã suy tư: “Hay là kêu dì Lưu làm chút đồ ăn cho anh? Anh muốn ăn cái gì?”

“Tôi muốn ăn vịt.”

Phàn Nhã kinh hãi: “Không phải nói không ăn thịt vịt nữa sao!”

Tông Tĩnh Lê liếm vệt sữa bên môi cậu, tiến đến bên tai cậu khẽ khàng: “Tôi muốn ăn chú vịt con này.”

[58]

Tông Tĩnh Lê đã dẫn Phàn Nhã về nhà, nhưng Phàn Nhã vẫn chưa dẫn Tông Tĩnh Lê đến nhà cậu. Cậu mời Tông Tĩnh Lê về thăm nhà.

Phàn Nhã chỉ vào hồ Huyền Vũ nói: “Trời đất là nhà...”

“Phụt.”

“Không được cười!” Phàn Nhã nói: “Chỗ của sư phụ cũng rất chán... Bỏ đi, thật sự rất nhàm chán.”

Tông Tĩnh Lê cười: “Nơi đẹp như vậy, sao có thể buồn chán?”

“Bởi vì không có anh nên buồn chán.”

“Tôi mời gia sư dạy em học, có dạy em tỏ tình sao?”

“Tình tự tới, không cần dạy, tự học thành tài.” Phàn Nhã rậm rì.

Nói xong, cậu hơi đỏ mặt quay đầu đi, lảng sang chuyện khác: “Trời đẹp, chúng ta đi dạo đi.”

Gà gáy bên hồ Huyền Vũ, Phàn Nhã hỏi Tông Tĩnh Lê: “Anh biết nơi này cầu gì không?”

Tông Tĩnh Lê lắc đầu, giả vờ không biết.

Phàn Nhã cố chấp hỏi: “Anh đoán đi!”

“Cầu tài phú?”

“Không phải.”

“Cầu chức tước?”

“Sai!”

“Cầu học vẫn?”

“Lại sai!”

“Chẳng lẽ là cầu con cái?”

“Vẫn không đúng!”

“Đoán không ra.”

“Anh thử đoán đi.” Phàn Nhã nài nỉ.

Tông Tĩnh Lê lắc đầu: “Không đoán được, em nói đi?”

Phàn Nhã ngại ngần trả lời: “Là... Là cầu tình duyên!”

“A?” Tông Tĩnh Lê cười cười: “Em có tôi còn chưa đủ, muốn cầu tình duyên?”

“Cái gì chứ?” Phàn Nhã tức giận: “Em muốn cầu nguyện chúng ta mãi bên nhau...Vĩnh viễn bên nhau.”

Đang ở mùa anh đào, cánh hoa bay lả tả. Bọn họ đứng dưới ánh trăng, hôn nhau dưới tán cây rậm rạp.

Một cánh đào đáp xuống chóp mũi Phàn Nhã, cậu nói: “Tông tiên sinh, em rất thích anh, vô cùng vô cùng thích anh.”

“Ừ.” Tông Tĩnh Lê đáp lời: “Chúng ta sẽ luôn bên nhau, mãi mãi.”

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-mien-tiet-vit>